

NILSON GURU

Una llarga entrevista pseudoterapèutica en clau d'humor

Cesc Lluna

Índex de Nilson Guru I

- 1. L'entrevista*
- 2. El corb*
- 3. El comerciant d'Orà*
- 4. La biografia*
- 5. Fins al Paraguai*
- 6. Encinitas*
- 7. Afrika*
- 8. Així és la vida*
- 9. Old Delhi*

Índex de Nilson Guru II

- 1. Aquest gat és el meu mestre*
- 2. Suc de guayanta*
- 3. Les bruixes de Clonkeen*
- 4. Visita a l'endeví*
- 5. A Tbilissi*
- 6. Psico-política*
- 7. Desig i aversió*
- 8. Víctima dels depredadors*
- 9. Demanar refugi no és del tot voluntari*

NILSON GURU I

Una llarga entrevista pseudoterapèutica en clau d'humor

(part 1)

L'ENTREVISTA

Reproduïm un petit fragment de l'entrevista que Nilson Mandala va mantenir amb l'humil pintor Alfred Dusay durant el simposi internacional "Alexei Gurnodjpensky" de Música popular del Caucas a Tbilisi, Geòrgia.

Tbilisi, 10 d'agost de 1998.

NM.: Alfred, Què se t'ha perdut per aquí en aquest meravellós racó del món?

AD.: (*Rient*) Doncs, ara mateix no ho sé. Quan trobi alguna cosa, ho sabré.

NM.: No estaràs pas cercant un mestre de *rebab*(1) com tants d'altres viatgers que venen a Tbilisi?

AD.: No, no. Em dedico a tocar, exclusivament, l'*oud*(2). Parlant d'instruments, tu també en toques algun, oi?

NM.: Sí, diversos. Però no parlem d'això ara. Diguem, Qui és el teu mestre d'*oud*?

AD.: L'Oruç Güvens.

NM.: Ah! Expliquem alguna cosa de l'Oruç. És un music turc, oi?

AD.: Això crec. Jo l'anomeno afectuosament "nan geperut sufí". Si el veiessis et semblaria un personatge sortit d'un conte. És mestre dels estils Bektashi i Mevleví i acostuma a donar cursos per Europa i Àsia central. Jo, actualment, estic seguint una formació basada en el programa de sis anys tal com s'imparteix en l'escola de musicoteràpia oriental de Rosenau, Àustria.

NM.: Com són els seus cursos?

AD.: S'assemblen lleugerament al que trobes en qualsevol escola normal

de música; Hi ha una part teòrica (molt petita) i després la pràctica amb l'instrument. A més està el que ja no és tan evident. Allò que només es transmet en certes condicions. Aquí entrariem ja en el camp de la subjectivitat. Et diré que per a mi és d'una riquesa increïble.

NM.: Bé. Ara parla'm una mica del *ptirodeptilococus fabiensis*.

AD.: Eh!?

NM.: No res, no res. És broma.

AD.: Puc fer-te una pregunta jo ara?

NM.: Home, si no és massa complicada!

AD.: D'acord (si em permets la grolleria): I *ton pare que tal caga?*

NM.: Si, clar. Dona't el permís de ser groller (si cal). A més, et confesso que estic content que facis aquesta pregunta.

Dit això Nilson deixa anar una sonora ventositat que retruny per tota la vall que rodeja Tbilisi. L'Alfred fortament colpejat abasta immediatament la il·luminació.

(1) Instrument de corda tradicional de la zona. Es toca amb un arc, per tant podria ser un predecessor del violí.

(2) Instrument molt semblant al llaüt.

EL CORB

Segona part de l'entrevista que Nilson Mandala va mantenir amb l'aventurer i aprenent de bruixot Alfred Dusay durant el simposium internacional "Alexei Gurnodjpensky" de música popular del Caucas a Tbilisi, Geòrgia.

Tbilisi, 12 d'Agost de 1998.

NM.: Hola Alfred.

AD.: mmm

NM.: No sembles molt comunicatiu aquest matí.

AD.: (*Amb cara de mal humor*) No, la veritat.

NM.: Què t'agradaria fer ara?

AD.: (*Pensatiu*) Crec que m'agradaria fer un tomb per algun camí d'aquests que es perd entre les muntanyes que envolten la ciutat. M'agradaria tenir una visió panoràmica de la vall.

NM.: Està bé. Anem.

Nilson i Alfred deixen la terrassa de l'hostal on estava tenint lloc l'entrevista i surten a peu cap a l'extraradi. Creuen la ciutat en silenci recorrent els carrerons empedrats cap a la sortida més propera. Quan arriben al lloc on les casetes es fonen amb els camps segueixen per un camí que comença davant d'ells i desapareix una mica més enllà, entre dos pujols.

NM.: Són així les teves sessions de “*a-passeigteràpia*”?

AD.: *Passeigteràpia*!

NM.: Això, “*passeigteràpia*”.

AD.: Exactament. Si mes no, els meus acompanyants no són tan esbojarrats com tu.

NM.: (Somriu) Gràcies. Parla'm una mica més d'aquesta modalitat terapèutica anomenada “*passeigteràpia*”. N'ets tu l'inventor?

AD.: No. És la fórmula terapèutica més antiga del món. La practiquen els druides, els sufís, els mestres taoistes, els sadus, els bauls, els xamans, els sherpas, els lamas... En general, en les sessions individuals de *passeigteràpia gestalt*, quedo amb el sol·licitant en algun lloc prèviament acordat i des d'allí partim a peu. La sessió dura un temps determinat que depèn de les circumstàncies.

NM.: I en què consisteix exactament una sessió de *passeigteràpia*?

AD.: Consisteix a “deixar-se portar pel que sorgeix”.

NM.: A què et refereixes?

AD.: Quan ens interrelacionem amb una altra persona es produeix un fenomen subconscient difícil de descriure, que estructura i determina la qualitat del contacte que està tenint lloc. Totes les persones som caracteriològicament diferents, (malgrat les similituds) i això, sumat a altres factors com el sexe, l'edat, la cultura, la biografia, etc., fan que la relació cristal·litzi d'una manera o una altra. Podria descriure's “el que sorgeix” com quelcom que està succeint a un nivell pre-verbal. Aquesta cosa acostuma a quedar oculta, si mes no, està modelant la relació.

L'ideal seria que els patrons emergents fossin viscuts plena i conscientment com a pas previ pel canvi.

NM.: Podries concretar una mica més com és la teva tasca?

AD.: Intento fer una lectura el més clara possible del fenomen que es produeix quan el sol·licitant està amb mi, alhora que em deixo portar per la situació donada sense oposar resistència. Si aconseguixo fer aquesta lectura i no ser desbordat pel que succeeix -la qual cosa no sempre és possible-, reaccio espontàniament adoptant la posició adequada o prenent l'acció correcta que permet que el patró relacional es flexibilitzi a poc a poc. En general improviso sobre la marxa basant-me en el coneixement caracterològic que aporta el protoanàlisi claudià (el qual descriu afinadament les diferents estructures de l'ego).

NM.: I perquè no fas les teves sessions en un espai tancat com la majoria dels terapeutes?

AD.: *Er...* Per què el meu caràcter és més aviat paranoide!? (A mes no té massa importància el lloc on es desenvolupa una sessió de teràpia). És possible crear un clima d'intimitat en els llocs més insospitats. Disposo d'una sala a casa meva a més del centre La Magnòlia, però m'agrada deixar-me portar per la meva irrefrenable tendència ciclo erràtica (sobretot a la primavera). M'agrada canviar d'escenari quan té lloc una "trobadà" i una sala de consulta és, senzillament, un decorat més que, obviament, també té la seva funció específica. L'elecció depèn del moment i de la persona.

NM.: Bé. I un caràcter paranoide pot ajudar a algú?

AD.: Et contestaré amb una pregunta: Pot un minusvàlid com Stephen Hawking ser útil a algú?

NM.: "*Touché*".

AD.: Molts cops em sento com un monjo que visita als seus familiars i amics d'un a un i te cura que tots creixin de manera sana. L'indret on té lloc la trobada és el de menys sempre que aquesta es produeixi.

NM.: I tu que hi guanyes?

AD.: Doncs que se m'oblida la paranoia i la depressió durant una estona... Sempre que dónes alguna cosa, reps alguna cosa a canvi (tot i que faig el que faig per amor a l'art). Normalment, el que rebo m'arriba en forma d'ajut o lliçons de saviesa. Quan ajudes l'altre, t'ajudes a tu mateix. Fas conscient coses que són universals.

NM.: Bé. Que et sembla si descansem una mica, aquí mateix.

Nilson i Alfred s'aturen sota un arbre mort. La vista panoràmica de la vall els sorprèn per la seva al·lucinant bellesa. Els colors inflamen les seves minúscules pupil·les i els sons reverberants s'amplifiquen fins a fer esclatar en mil partícules centellejants les seves caragolades ànimes. Decideixen passar la resta del dia i la nit en el meravellós paratge.

Montanyes de Tbilisi, 13 d'agost de 1998.

Nilson prossegueix l'entrevista.

NM.: Oi que també estàs formant un grup de creadors amb el meu propi nom?

AD.: Sí. El *CerKle de Creadors Nilson Mandala*.

NM.: I en què consisteix exactament?

AD.: Fa temps que rondava pel meu cap la idea de reunir a un grup de gent interessada a desenvolupar la seva creativitat a partir de diferents mitjans d'expressió artística com són la pintura, la música i la poesia.

M'apassionava la idea d'organitzar una mena de *marató de les arts*. Fins i tot vaig arribar a imaginar el que seria un taller-escola de *cinematèrapia*, cosa que donaria cabuda també al teatre i la dansa.

Finalment, donada la meva *paranoia* vaig haver de fugir (d'un familiar assetjador que volia apropiarse de la meva herència) i limitar-me a alguna cosa que fes viable la realització del projecte; Aquesta cosa és el medi informàtic que, gràcies a les seves característiques, dóna enormes possibilitats tant per a la creació com per a la difusió de les obres realitzades. Ara faig servir aquest enorme *basar* que és internet on pots muntar la teva paradeta de manera relativament assequible. La publicació

online on apareixerà aquesta entrevista serà realitzada pels membres del *ckcnm*.

NM.: Que hauria de fer algú interessat a participar en el *ckcnm*?

AD.: Hi ha diverses maneres. Una seria col·laborant en el "*Full de Magnòlia*". Escrivint algun article o simplement duent a terme alguna tasca específica en l'edició, la correcció, la redacció, la traducció d'articles o la distribució. El tipus de tasca a realitzar es concreta, en cada cas, segons disponibilitat i habilitats de l'interessat. Una altra manera senzilla d'introduir-se en el *ckcnm* és apuntant-se en el Club de Col·laboradors de la web.

NM.: Interessant. Cal abonar alguna quantitat per pertànyer al *ckcnm*?

AD.: Ara mateix, no.

NM.: Tornant al tema de la creativitat, Què proposes per facilitar-la?

AD.: Jo proposo que davant d'un full de paper en blanc, una cinta verge o un tros de qualsevol material que pugui ser modelat, el creador es deixi portar una mica per la seva pròpia bogeria -això vol dir que cal deixar de banda momentàniament tota autocensura-, i plasmi, sense més, el que sorgeixi. No importa si escriu, dibuixa, canta, actúa, esculpeix o toca un instrument.

El resultat d'aquesta llibertat auto-expressiva forma part d'un mateix i per tant seria bo contemplar-ho com si es tractés d'un tresor. La contemplació de l'obra fa conscient l'inconscient i, tot plegat, esdevé terapèutic.

Sovint recomano la utilització de pseudònims, ja que actuen com una disfressa de carnestoltes i donen llicència per a certes bogeries prohibides.

NM.: Clar, clar. A més està la qüestió de mostrar-ho al públic posteriorment, oi?

AD.: No és imprescindible mostrar tot el que un escriu, expressa o crea. Hi ha coses que un mai desitjaria que se sabessin! No obstant això, si ens mostrem una mica, per poc que sigui, estem obrint una porta que ens portarà més enllà del punt en què ens trobem.

NM.: I suposo que aquest és un dels objectius del *ckcnm*?

AD.: Així és.

NM.: Vols afegir alguna cosa?

AD.: No.

NM.: Bé. Ara diguem: Que opines de la popular frase “totes les ties són unes meuques”?

AD.: Bé, *ehem*. Jo diria que, probablement, en moltes dones hi ha una "divina *geisha*" així com en molts homes hi ha un "*tao-gigoló*" interior, però la majoria de persones es queden sense actuar aquest innat aspecte de si mateixos. Moltes vegades per prejudicis, repressió, por a les malalties de transmissió sexual o perquè ens quedem aferrats a la nostra relació afectiva habitual (creant una presó estable que ens talla les ales per a tota la vida). És una llàstima que així sigui, ja que ens quedem sense desenvolupar aquesta faceta instintiva i interferim el propi flux energètic. Llavors, segons la teoria de la reencarnació -en la qual crec fermament-, haurem de tornar a aquest món fins que alliberem tot allò que ens condiciona.

NM.: Sí, però la possibilitat de contagi és real!

AD.: Per descomptat, però és més fàcil morir al volant o sota una bomba - sobretot si vius a Kosovo o Bagdad-, que enxampar la sida. A més alguns científics diuen que la sida no existeix, ja que mai s'ha trobat el virus. Només hi ha evidència d'uns anticossos que fan pensar que existeix (però és una suposició). Sigui el que sigui tots hem de morir un dia o un altre i el millor és aprofitar la vida present per alliberar-nos dels condicionaments i les repressions.

NM.: I que hi ha de les persones que es queden aferrades als plaers i al desig continu de noves experiències sexuals?

AD.: Aquest és un altre tipus d'aferrament. Primer cal alliberar-se de la repressió sexual i després de la inclinació a la luxúria. Això és possible a base de fer gala d'una bona dosi d'introvisió conscient durant les diferents experiències; Si et reprimeixes, observar-ho i si la luxúria et controla, observar-ho també. Només podem transformar allò que

constatem.

NM.: Has anomenat Kosovo i Bagdad. Què opines de Clinton?

AD.: Que és un autèntic "*tao-gigoló*" que es dedica a llençar puntes de cigarret en pellers molt llunyans al seu corral. Més ens valdria que alguns *yankies* aprenguessin geografia a les aules en comptes de descobrir el món a força de fer-lo "volar pels aires". Jo crec que a tots ens vindria bé seguir aquell savi consell que diu: "No facis als altres el que no desitges que et facin a tu".

NM.: Canviant totalment de tema. Tu com em veus a mi?

AD.: (*Sorprès*) Home Nilson, jo més aviat et veig com un "dimoniet divertit".

NM.: (*Tot Rient*) Ja saps que això en llenguatge psicoanalític podria considerar-se una projecció mental.

AD.: Podria, podria... Però la psicoanàlisi està molt desfasada.

NM.: (*Prenent-lo per la màniga*) Vine, t'ensenyaré una cosa.

Nilson arrossega a l'Alfred fins a una roca molt gran no gaire llunyana. S'atura davant un petit arbust que creix al peu de la roca i arreplega uns petits fruits vermells.

NM.: Té Alfred, prova això.

AD.: (*Lleugerament enfadat*) Què és?

NM.: El fruit de "l'alegre mort". Diuen que si prens aquest fruit adquireixes el do de convertir-te en el que vols.

AD.: (*A l'Alfred se li posen ulls com a plats*) I tu ho has provat?

NM.: Jo no ho necessito.

AD.: Per què no?

NM.: Perquè ja sóc el que vull ser.

L'Alfred sembla una mica confús i comença a caminar. De sobte es fica el fruit entre els llavis i es dóna la volta cap a Nilson buscant la seva

mirada. Aquest assenteix amb el cap i Alfred s'empassa de cop la píndola vermella. En una centèsima de segon l'Alfred apareix miraculosament convertit en corb.

NM.: Ara ja ets el que volies?

AD.: (*Deixa anar un crit i bat les ales*) Sí.

NM.: Per què un corb?

AD.: Per poder anar a on vulgui sense ser vist.

NM.: I que aconseguixes amb això?

AD.: Evitar sentir por! *he he he...* I també veure i aprendre sense quedar-me enganxat a les coses o als curiosos entorns egoics de les persones.

NM.: Amb quina finalitat?

AD.: M'agradaria saber que hi ha darrere de totes les coses.

NM.: I que faries si ho descobrissis?

AD.: No sé. Suposo que transmetre-ho a les persones que estimo.

NM.: I tu creus que això li interessa a algú?

AD.: No ho sé.

NM.: ...

La foscor de la nit comença a caure sobre la vall. Nilson i Alfred - convertit en corb-, tornen al càlid Hostal de Tbilisi.

EL COMERCIANT D'ORÀ

Tercera entrega de l'entrevista que Nilson Mandala va mantenir amb Alfred Dusay durant els darrers mesos del segle XX.

Muntanyes del Caucas, 1 de setembre de 1998.

NM.: Hola Alfred. Estic content de veure't altra vegada per aquí a l'Àsia central. Com et va?

AD.: Bé, gràcies.

NM.: Ben fotut, oi?

AD.: És que fa molt de fred per aquí.

NM.: Observo el teu rostre rígid.

AD.: Ja. És increïble com és d'àrid l'entorn per aquí dalt. Potser hem pujat massa.

NM.: Tranquil, ja baixarem. El món pot prescindir de nosaltres durant algun temps.

AD.: Per descomptat. A mi no m'espera ningú. Ni tan sols els meus fills.

NM.: No sabia que tinguessis fills.

AD.: Si, un parell.

NM.: Vaja!

AD.: Estan amb sa mare al Brasil. Fa sis anys que no els veig.

NM.: I com és això, Alfred?

AD.: És una llarga història.

NM.: Explica-la, explica-la.

AD.: Si no t'importa, començaré per narrar-te una història que jo els contava durant les nits d'hivern en la caseta en la que vivíem. Això m'ajudarà a connectar amb el seu record.

NM.: Molt bé.

L' Alfred pren uns segons per a respirar i comença el relat.

AD.: Una vegada hi havia un vell i ric comerciant Magrebí que vivia a Orà amb els seus dos fills i la seva bella dona; Aisha. El fill gran, Alí, era un noi molt maco. Tan maco com sa mare i tan intel·ligent com son pare. Ja de petit destacava pels seus dons innats i per la facilitat amb què atreia l'atenció de tots amb el seu infantil magnetisme. El vell comerciant l'estimava molt i ja havia decidit convertir-lo en el més ric comerciant de tapissos d'Orà. Sa germaneta Katereh era una noieta poc agraciada que de petita havia demostrat una inusitada crueltat cap a tots els animals domèstics que se li creuaven pel davant. Diuen que als quatre anys va degollar a un parell d'ànecs i socarrar la cua de Mishkafú, el gat persa de la família. Katereh admirava secretament al seu germà i es repudiava

internament pel fet de no ser un noi i obtenir així més atenció per part del seu pare i la devoció de la seva mare. Aquestes circumstàncies van enfosquir la seva ànima durant els primers anys de la seva vida. Alí estimava la seva germaneta i la tractava amb afecte. Semblava no adonar-se del secret ressentiment que ella anava covant envers a ell.

Durant diversos anys la família del comerciant d'Orà va viure de manera pròspera i confiada, ja que les circumstàncies auguraven un feliç futur. No obstant això, quan Alí va complir els dotze o tretze anys, les coses van començar a canviar quasi imperceptiblement en la família del comerciant.

El mercader, com tot home ocupat en els seus importants negocis, havia deixat l'educació dels seus dos fills totalment en mans de la seva jove i bella esposa Aisha, la qual havia mimat i sobreprotegit en excés al seu fill preferit Alí.

Quan el comerciant va veure que el seu fill s'acostava a una edat en què ja podia aprendre el vell ofici del comerç va començar a tractar-lo amb més fermesa per a ensinistrar-lo en les arts que ell tan bé coneixia i a portar-lo amb si al basar. Aquest canvi dràstic en la vida d'Alí va provocar en el jove una lluita interior entre forces oposades que'l feien debatre confusament entre el desig de complaure al seu estimat pare i la seva quasi malaltissa necessitat de mare. En observar el comerciant la desorientació que el seu fill mostrava de totes totes va començar a endurir el seu tracte cap a ell amb impaciència per tal de canalitzar la seva actitud. Aviat va començar a castigar-lo davant de clients i parents i a tractar-lo amb menyspreu. No cal dir que Aisha intentava consolar al seu fill enfront de les creixents humiliacions que el comerciant el propinava. El protegia amb fervor com si es tractés d'un amant, la qual cosa enfurismava encara més al seu marit que no feia més que redoblar la duresa cap al seu fill.

Alfred para uns segons per a prendre aire i amb els ulls enrogits i carregats cerca la mirada de Nilson.

NM.: Com estàs Alfred?

AD.: A punt de plorar.

NM.: Doncs plora.

Alfred trenca a plorar profundament i comença a murmurar cap a dins seu quelcom així com “perquè em vas fer això... Amb el que jo t’estimava!”. I segueix plorant durant una estona. Quan l’Alfred sembla un xic més alleujat, Nilson pregunta:

NM.: I que va passar amb l’Alí?

AD.: No cal dir que l’Alí va començar a sentir un gran rancor cap al seu pare paral·lel a la fúria que aquest sentia cap a ell. També a tenir una gran necessitat d’abandonar el seu entorn familiar per a respirar una mica i sentir-se lliure.

NM.: I ho va fer?

AD.: Sí. Quan va complir els setze anys l’Alí es va escapar de casa i va buscar refugi en un amagat monestir de l’ordre dels Bektashi, perdut en algun lloc en l’immens desert nord-saharià. Un indret on difícilment podrien trobar-lo i en el qual esperava donar amb la resposta al seu profund dolor i confusió.

NM.: I Que va passar a casa del ric comerciant d’Orà?

AD.: En comprovar que el seu fill havia abandonat la llar, el comerciant va sentir un gran dolor i molt de temor pel que a aquest li pogués passar. La seva primera reacció va ser sortir a buscar-lo... I així ho va fer. Va passar mil dies i una nit recurrent i preguntant pels carrerons d’Orà i en els de tots els pobles de la rodalia. Fins i tot va arribar a indagar en la laberíntica medina d’Alger infructuosament. Finalment, va tornar desolat als seus negocis habituals que ja no podia abandonar per més temps ja que durant la seva absència havien decaigut notablement.

Alfred fa ara una breu pausa per a rascar-se el nas i prossegueix el seu relat.

AD.: Com el comerciant era un home pràctic i desitjava arreglar el destí de les seves propietats i negocis va començar a pensar en Katereh com sa futura successora comercial. Aquesta solució, malgrat que s’allunyava dels bons costums mahometans cobriria el buit que la perdua del seu fill

havia deixat.

NM.: Clar.

AD.: I així fou com Katereh va acabar convertint-se en l'hereva principal dels béns del vell comerciant i portant tots els seus negocis amb una despietada crueltat que, malgrat contradir les escrupoloses lleis d'Alà, li donaven molts èxits comercials.

NM.: És cert. En els negocis, com menys escrúpols tens millor van!

AD.: Al haver recuperat l'atenció que el seu pare no va donar-li durant la infantesa i el respecte de sa mare -la qual no va tenir més remei que reorientar els seus afectes i preferències-, Katereh va satisfer l'esperit de revenja que sentia cap al seu envejat germà gran, Alí. Va viure en plenitud durant alguns anys i amb el temps, gràcies a la seva fortuna, va arribar aconseguir un marit també ric amb el qual va tenir dos fills: Jalil i Fátima.

NM.: Un final feliç per a Katereh, oi?

AD.: No tant, no tant. Tu ja saps Nilson que tot el que no es recolza en les ensenyances que el profeta Muhammad generosament ens va transmetre acaba per ensorrar-se.

NM.: Així és.

AD.: Katereh va acabar perdent el seu marit, que era un "*empaïta dones*" i tenia una jove amant secreta molt més bella i atractiva que sa cruel esposa. I més endavant, després de la mort del vell comerciant, la seva pròpia despietada ambició va acabar enfrontant-la amb la majoria de parents amb qui compartia interessos comercials. Es va quedar sola amb els seus dos fills... I Jalil, el seu fill gran, quan rondava els quaranta va acabar repudiant-la i la va obligar a ingressar en la casa d'ancians d'Orà (en contra de sa voluntat).

NM.: Vaja! I què va passar amb l'Alí?

AD.: L'Alí va iniciar els estudis iniciàtics que imparteix l'ordre dels Bektashi i els va seguir fins a convertir-se en un gran mestre espiritual, que va ser estimat i recordat per centenars d'estudiants desorientats que

com ell arribaven des de més enllà del vast desert Algerià. Va deixar un llegat de més 1001001 poemes d'èxtasi i amor diví que es poden consultar en moltes de les escoles sufís que hi ha en el món.

NM.: Aquest sí que és un final gloriós!

AD.: Sí.

LA BIOGRAFIA

Marina di campo, 15 de Setembre de 1998.

NM.: Hola Alfred. Veig que has recuperat la teva forma humana.

Recordin els lectors que el 13 d'agost de 1998 l'Alfred s'havia convertit en un corb a causa de l'efecte del fruit de "l'alegre mort".

AD.: (Saludant amb el cap) Sí.

NM.: Com és això?

AD.: Se'm va acabar la màgia i vaig caure malalt. A mesura que avançava la meva bronquitis anava recuperant la forma humana habitual.

NM.: “La màgia” s'esgota si t'apartes de mi!

AD.: Ja ho he notat!

NM.: I arriba un moment en què tornes cap a mi o mors físicament i la teva ànima ha de tornar a aquest món en una altra ocasió (per prosseguir amb la seva àrdua labor).

AD.: I quina és la labor?

NM.: Vèncer tots els obstacles.

AD.: Ospes... Quin pal!

NM.: (Somrient) Alfred, jo et veig encara malalt. Tens el pit enfonsat, els ulls vermells i l'energia d'un gos apallissat. Vols provar una cosa?

AD.: Què?

NM.: Veiem si pots imitar aquell gest que fan els *punks* quan t'envien a fer gàrgares mentre proclames en veu alta el següent: “Em cago en totes les institucions i autoritats!”

AD.: (Sorrès i una mica a la defensiva) Per a què?

NM.: Per res en concret. És una intuïció.

AD.: No sé, no sé.

NM.: Vinga, Alfred, intenta-ho!

AD.: (*De sobte*) Em cago en totes les institucions!!!

NM.: Molt bé! Segueix.

AD.: Em cago en ta mare, Nilson!

NM.: Molt bé tòtila. Dic Alfred... Segueix, segueix.

Alfred frena les seves expressions de mala llet lleugerament ofès.

AD.: Tòtila?

NM.: Oblida-ho! No té importància.

Nilson fa una pausa i segueix.

NM.: Bé. Arribat a aquest punt, penso que hauries de fer la teva biografia.

AD.: Què? Una altra vegada?

NM.: Si, crec que seria bo.

AD.: Passo.

NM.: Escolta, escolta. No et demano que escriguis la teva biografia real, sinó la teva biografia "imaginària".

AD.: Llavors no seria la meva biografia.

NM.: Exactament. No serà la teva biografia real. Els teus records estan en blanc i negre i jo et demano que els deformis creativament i els donis unes pinzellades de color i humor.

AD.: Sona més divertit.

NM.: I molt més efectiu. Comprovaràs com a mesura que escriguis aniràs recuperant la teva salut.

AD.: Tu creus?

Nilson afirma amb el cap.

AD.: Provaré.

NM.: Bé. Porta-me-la per escrit demà al matí.

AD.: (*Alfred torna a posar cara d'enfadat*) Demà!?

NM.: Sí. Al matí.

AD.: Mira, si vols te la canto ara mateix!!

NM.: Com vulguis.

L'Alfred no diu res. Nilson roman un instant en silenci i, tot seguit, pregunta:

NM.: On vas néixer?

L'Alfred reacciona i inicia el relat de la seva biografia imaginària.

AD.: *Ehem.* Vaig néixer a Andorra, l'1 de maig de 1970, en la clínica Kuros -molt a prop de la frontera francesa -, un matí assolellat de primavera. Imagino a la meva mare jove i joiosa, a punt de tenir-me i a la meva tieta Clara, com de costum, “enganxada” a ma mare. També veig al meu pare nerviós amb el cervell ple de pensaments en relació als diners i preocupat pel seu treball solidari: Treure la família del declivi econòmic. Veig com arriba amb pressa i una mica tard al moment del meu naixement: Les 8 h 48'03'' del matí.

NM.: Perdona que t'interrompi Alfred però m'ha semblat interessant això que dius sobre el “declivi econòmic de la família”. Podries parlar una mica més sobre això?

AD.: No. M'està prohibit comentar res que tingui a veure amb els diners familiars.

NM.: Qui t'ho prohibeix?

AD.: El meu pare i la meva mare.

NM.: "Secretisme"?

AD.: A casa els diners són una mena de tabú que només poden manegar les autoritats patriarcals del clan.

NM.: No serà que t'estan amagant el que et pertoca?

AD.: No crec. El meu pare és un home molt honrat. No ha defraudat mai un cèntim al fisc!

NM.: I la teva mare?

AD.: La meva mare fa el que li diuen.

NM.: I que creus que "li diuen"?

AD.: Que no s'hi fiqui.

NM.: Ta mare té béns propis?

AD.: Els va deixar de tenir quan es va casar. Ara ho controla tot el meu pare.

NM.: Alfred, estàs llest!

AD.: Per què?

NM.: Per res. Ja ho descobriràs algun dia!

AD.: Si tu ho dius.

Arribat aquest punt, Nilson proposa fer una pausa per menjar. Amb calma es dirigeixen a una terrassa emparrada que domina des de dalt la petita Bahia de Marina di Campo. La casa on s'allotgen durant uns dies -propietat de l'extravagant compositora argentina Silvia Menkantó Tubolo-, està totalment envoltada de frondoses fagedes i alzines. El lluminós panorama s'estén fins a l'horitzó blau verd de la Mediterrània.

En l'ombria terrassa troben una taula parada per la vella minyona de la casa. Un parell de brillants plats profunds lleugerament desconxats pels cantons, uns coberts antics platejats d'angles arrodonits, una font llisa de vidre amb uns espaguetis de Portoferraio fumejants (presumiblement rancis) al centre de la taula sota unes estovalles a quadres vermells que afegeixen una nota de color sobre l'intens fons blau turquesa del mar.

Una ampolla de vi toscà d'alta graduació i uns trossos de pa insuls típic de la zona coronen l'escena. Se senten còmodament i entre xarrup i mos reprenen la conversa.

NM.: Bé. Ara seria interessant que em descrivissis alguns membres de la teva família des del punt de vista proto-caracterial.

AD.: *Buf!* Segueixo improvisant, oi?

NM.: Si, clar.

AD.: Bé. Deixant de banda a la meva mare que és una dona sacrificada i submissa i també al meu pare (que ha demostrat ser el més hàbil i competitiu d'entre tots els germans i l'únic que té l'agressivitat necessària per guanyar diners) podria començar descrivint a la meva germana. Ella és un dels obstacles més difícils que m'he trobat en aquesta vida.

NM.: Així és una "mestressa" per tu?

AD.: Podria considerar-la una font de saviesa enorme (si sobrevisc!).

NM.: Endavant!

AD.: A la meva germana l'anomenaven "la motocròs" perquè tenia molta energia i pel que expliquen les meves ties i oncles no parava de donar la llauna a tothom. Jo puc confirmar-ho, ja que vaig ésser el seu "ninet torturat" durant molts anys. Des del meu bressol recordo que una vegada vaig haver de tirar-li una planxa metàl·lica de joguina a la cara perquè em deixés en pau. Imaginat fins quin punt calia arribar per parar-li els peus a la meva estimada germaneta! Un cop, mentre jugàvem a metges en el cotxe que el meu pare havia aparcat en el garatge, "la motocròs" va fer veure que em posava una injecció amb l'encenedor elèctric encès; Em va marcar com si fos una vaca!

NM.: Ja veig. No serà pas la preferida del pare?

AD.: Sí.

NM.: *Ah!* Alfred. Sento dir-te que ja pots anar pensant a dedicar-te a la vida monàstica.

AD.: Insinues que m'haig de fer monjo per alliberar-me de l'assetjament

psicològic de ma germana?

NM.: No estàs obligat a res. Però si el teu pare la protegeix i és el tipus de dona que m'imagino, més et val desaparèixer o acabaràs amb una malaltia mental greu.

AD.: Paranoia?

NM.: La teva paranoia es divina i et salva de la depressió a la qual t'han destinat. Els deprimits es suïciden sabies?

AD.: Ma mare em protegirà!

NM.: Una dona submisa poca cosa pot fer. Segurament ha estat ella la que, inconscientment, t'ha convertit en la "víctima familiar perfecte". Et mimava?

AD.: Sí.

NM.: No fa falta que diguis res més.

AD.: Que té a veure?

NM.: Coneixes el poder de la gelosia?

AD.: Sé el que és.

NM.: La gelosia és molt destructiva. Probablement, ta mare et va utilitzar per provocar gelosia.

AD.: Vols dir?

NM.: De manera inconscient, clar.

AD.: No ho sé.

NM.: T'aconsello que vagis pensant en la vida monàstica, Alfred. No és pas tan dur com sembla.

AD.: Que dius! M'agraden massa les dones.

NM.: Ja aniràs veient el que són les dones! *He he he.*

Alfred fa el senyal de la creu amb absoluta solemnitat i prossegueix.

AD.: Ara mateix- en fer aquest gest sagrat, em vénen a la memòria imatges d'un succés que si no recordo malament, va ocórrer en algun moment de la meva tendra infància quan encara anava al parvulari *Retaule*. Recordo que estant al pati uns quants amics cantàvem la impertinent cançó infantil que feia: "*Pere, ets l'intel·ligent traïdor. Aniràs a l'infern com tot pecador...*" o un altre que feia rabiar a una noia: "*Bruixota fosca morgana, mai vas ser verge marrana*" quan, tot d'una, vaig rebre un cop al cap (amb un roc) que em va deixar estavornit i sagnant a dojo. L'agressor era un nen molt destructiu i dominant, que em va "amargar" el meu pas pel parvulari. Gràcies a aquell fet la meua paranoia es va consolidar.

NM.: Ja t'ho deia: Atreus l'agressió dels maltractadors. Millor que et vagis preparant mentalment per ser monjo i viure enretirat.

AD.: D'acord, sóc un nen castigat! Els maltractadors i maltractadores s'exciten quan em veuen. No ho puc evitar.

Gràcies a Déu aquell va ser el meu darrer any en el parvulari i ja no vaig córrer més riscos innecessaris. El dropo que em va deixar *fora de joc* - com llegia tan malament-, el van fer repetir curs i jo vaig ésser ocultat en una escola diferent.

NM.: Bé. Que et sembla si deixem aquí el teu interessant relat?

AD.: Home! Ara que començava a animar-me!

NM.: Tranquil!

Aquí acaba el tercer lliurament de la humorística entrevista que el mestre Nilson Mandala li va fer a l'humil aprenent de pintor Alfred Dusay (excel·lent persona que no va tenir més remei que elegir una carrera espiritual).

FINS AL PARAGUAI

Heus aquí el cinquè lliurament de la popular entrevista que el nostre estimat Nilson Mandala va mantenir amb "l'aprenent".

Canet de Mar, 12 de Juny de 1999.

AD.: Hola Nilson!

NM.: Hola estimat "cercador de la veritat". Com et va?

AD.: Bé. Gràcies.

Alfred està fumant una fastigosa cigarreta nicoalquitrànica.

NM.: Tornes a fumar?

AD.: No. Bé, sí... És una recaiguda temporal. En realitat quan m'acabi aquest paquet, ho deixo.

NM.: Res de seriós, doncs?

AD.: Res de seriós. El meu cosí es va deixar el paquet per aquí i no he pogut evitar fumar-m' el.

NM.: No se t'haurà enganxat el llegendari vici de Fritz?

Es refereix a Fritz Perls, entranyable fumeta i creador de la teràpia gestalt.

AD.: A estones. No em senta bé, ho reconec.

NM.: A ell tampoc. Crec que va morir a causa d'aquest hàbit.

AD.: Crec que sí.

NM.: Confiem que no et passi a tu el mateix!

AD.: No cridem el mal temps, Nilson!

NM.: Per què no fas el següent? Agafa aquest paquet i tira'l al pot de les escombraries.

AD.: Aquí i ara?

NM.: Ara i aquí!

Sense pensar-ho dues vegades, l'Alfred agafa el paquet ple de cigarrets i el rebrega amb ràbia. Després s'aixeca de la cadira i s'emporta el cendrer ple de fastigoses burilles a la cuina que està en el pis inferior de

la Magnòlia, a Canet de Mar. Allí l'aboca en el cubell de les escombraries, agafa una poma de la font de vidre i torna a l'habitació del pis superior on es troba Nilson.

NM.: Sembla que estàs començant a "transformar el teu instint de mort". M'alegro molt.

L'Alfred parla amb la boca plena de poma a mig mastegar.

AD.: Jo també. Ja em sento millor.

NM.: Bé, ara podem seguir amb la nostra entrevista. Per on anàvem?

AD.: La biografia?

NM.: Ah si, la biografia, la biografia. Vols dir alguna cosa més sobre aquest tema?

L'Alfred emmudeix significativament.

NM.: En comptes d'explicar res, perquè no me la cantes la biografia?

AD.: Cantar-la!?

NM.: Això mateix.

Alfred deixa el que queda de poma sobre la taula i intenta posar cara d'inspirat tenor operístic. Quan ho aconsegueix, comença a entonar unes frases a l'atzar que no tenen res a veure amb el tema biogràfic.

*Ai ai ai Nilson ai ai
m'ho estic passant tan guai,
t'ho juro pel meu bonic nom,
(com sabeu) Alfred Dusay.*

*Ai ai ai Nilson ai ai
com t'estim, carai
crec que amb el temps i una canya
sabran de tu fins al Paraguai.*

Nilson també es posa a cantar fent ganyotes i movent teatralment els braços.

*Ai ai ai Alfred ai ai
no saps com em plau el teu cantar
m'alegra tant veure't així que,
Ja veus! Vull ballar.*

Dit això Nilson s'aixeca del "psicodivan" i comença a girar sobre si mateix com fan els dervitxes. L'Alfred el mira al·lucinat picant de mans i entona la mateixa inspirada melodia.

*Ai ai ai Nilson ai ai
Veig visions o és real?
Me'n faig creus que saps ballar!
ai ai Nilson ai ai*

*Ai ai Nilson ai ai
com em dic Alfred Dusay,
que a tu et vull venerar.
Ai ai Nilson Mandalay
que bonic ets, carai!
Amb tu, per sempre més,
desitjo ferventment estai.*

L'Alfred s'aixeca de la cadira i també es posa a ballar movent exageradament el cos. Les alegres ballarugues dels nostres amics

prossegueixen fins a molt avançada la nit, quan arriben a la Magnòlia unes belles jovenetes: Darlina Teжереido i la rossa Melinda Zanuilez. La festa prossegueix pujada de to (i més val no explicar res més).

Platja de Canet, 23 de Juliol de 1999.

NM.: Bé, Alfred ara que estem sols, anem a posar-nos una mica més seriosos i a seguir amb l'entrevista.

AD.: S'ha acabat la “festa”?

NM.: Sí. Tornem al treball.

Aquí Nilson fa una clara referència al sentit que li dóna Gurdjieff a “treball”.

AD.: Bé.

NM.: M'agradaria que fessis una resum del que hagi après en relació al concepte de nutrició.

AD.: T'explico allò de l'entrepà?

NM.: Si tu vols

AD.: Sí.

NM.: Llavors, val.

AD.: Bé. Abans de començar m'agradaria aclarir una cosa important.

NM.: Digues.

AD.: Doncs que tot el que jo expliqui està inevitablement tenyit de certa *esquizooralitat paranoide*, ja que aquesta és la meua tipologia caracteriologia específica. Aquesta particularitat no li lleva cap valor a tot allò que jo digui, tot i que determina un estil experiencial concret, personal i únic, perfectament extrapolable a altres experimentadors d'enteniment desafinat en freqüències vibracionals iguals o més baixes.

NM.: Interessant puntualització. Segueix, segueix.

Alfred posa cara d'estar impartint un seminari sobre nutrició popular mediterrània a la universitat de Toronto, davant un ampli auditori d'oients.

AD.: Recentment he descobert que la qualitat de l'alimentació que un rep és la clau de la seva evolució personal. Alimentació i educació són

paraules conceptualment properes. M'explico: Si algú es passa el dia menjant entrepans i bevent cerveses, la seva panxa s'inflarà de manera desproporcionada i insana. De la mateixa manera, si algú es dedica exclusivament a mirar la televisió i a llegir la premsa, el seu caparró s'omplirà d'informació "escombraria" que el convertirà en un borrec més en aquest món de borrecs.

NM.: Cert.

AD.: Si un s'adona que el que més li ve de gust en la vida és anar a un restaurant de menjar ràpid o veure programes de televisió, immediatament, ha de posar-se en estat d'alerta i començar a revisar les seves motivacions vitals, ja que sense dubte, ha perdut el nord i és arrossegat per la ximpleria generalitzada.

NM.: D'acord. Ara intenta no fer discursos i concreta tant com puguis. Què és nutrició correcta?

AD.: *Ehem.* És allò que realment nodreix ja sigui en forma d'aliments o de coneixements que un aprèn. Una bona alimentació no sobresatura ni el cos ni la ment sinó que satisfà equilibradament totes les necessitats reals de la persona siguin corporals o espirituals.

Jo no sóc un expert en nutrició, per tant no puc parlar de dietes. Tan sols suggereixo el següent: Abans de passar a l'acció de menjar, un hauria d'escoltar el cos i seguidament triar l'aliment, la quantitat i la forma de preparació.

Alguns cops quan faig una sessió de ioga a casa em ve al cap, de manera intuitiva i clara, el menjar que prepararé després. Quan actuo així menjo de meravella. En cas contrari em domina la compulsió o la rutina.

Pel que fa a l'alimentació de tipus espiritual que tots necessitem per al nostre benestar i creixement, afirmo que la proporcionen alguns "mestres" o homes il·luminats. Jesucrist va ser un d'ells, així com ho van ser Mahoma, Siddharta Gautama el Buda, etc.

NM.: D'acord, però aquests grans mestres estan tots morts i la seva transmissió freqüentment ens arriba adulterada pels segles.

AD.: Així és. El que ens arriba, molts cops, no són més que una sèrie de normes o valors que et diuen el que pots fer i el que no. El que està bé o el que està malament.

Les normes serveixen per ordenar la vida de les persones, però no alimenten l'esperit, no nodreixen, no et fan savi. La veritable nutrició arriba tan sols per transmissió directa. És revelada. Cal ser a temps en el

lloc indicat per rebre l'alimentació divina. Han de donar-se certes condicions. Així ha estat sempre. L'única cosa que podem fer els humans és anhelar i preparar-nos per aquest moment "d'amor diví" (la qual cosa no és pas fàcil, ja que el món en què estem immersos ens condueix a tot el contrari: Menjar malament, empassar escombraries, omplir-nos d'informació sense sentit o errònia, acumular béns, etc.)

NM.: Llavors què?

AD.: Suposo que cal ser molt pur o estar molt desesperat per abastar el veritable amor. A més és bàsic mantenir-se proper a persones que desperten i conreen la "fam d'aliment o amor diví".

NM.: Amén!

Alfred es deixa caure sobre la càlida sorra blanca de la platja mentre s'esvaeixen els seus pensaments sobre la correcta nutrició. Nilson li dona xarrupets a un suc de pinya fred que acaba de comprar en el xiringuito que hi ha a la zona nudista de la platja.

NM.: Alfred, tinc una curiositat. Què representen "els teus amics" en la teva vida?

AD.: Els meus amics?

NM.: Si, els teus amics.

AD.: Doncs, no sé... En la meva carta astral tinc el sol a la casa onze, la casa dels amics i això és ja un bon indicatiu del molt que representen però, la veritat és que vénen i van. Alguns fins i tot han mort, però joestic sempre aquí per a ells (excepte pels morts, clar! *he he he*). Si em necessiten i em truquen, responc. Tot i que procuro no abandonar el meu particular camí vital, per descomptat! Ja saps el que deia Fritz:

"Jo sóc jo, i tu ets tu. No estic en aquest món per cobrir les teves expectatives i tu no estàs aquí per cobrir les meves. Si ens trobem, bé. I si no, doncs que hi farem! (potser hi haurà més sort en una altra reencarnació)."

NM.: Això deia, si senyor! I tornant als teus amics: Has dit que algun d'ells havia mort, oi?

AD.: Si, *l'Indi*.

NM.: Parlem de *l'Indi*.

AD.: Jo diria que es va suïcidat inconscientment amb una sobredosi de *nosequina* substància. No sé molt bé que va succeir, en realitat. Jo ja no

hi tenia massa contacte quan va morir, tot i que havíem compostat i tocat unes quantes cançons pop a la seva casa de Roses.

Alfred es posa a recordar escenes de la seva època adolescent.

Amb dinou anys jo em dedicava (de manera informal) a compondre melodies amb una vella guitarra d'imitació Lespaul i vaig posar-li música a una lletra (bastant narcisista) que havia escrit l'Indi, el dia del seu vintè aniversari (ell era uns mesos més gran que jo). Feia així:

*L'Indi era el més canyero,
a l'est de la ciutat,
amb sa vespa i sa xupa,
del Xinès a Sarrià.*

*A veure si t'atreveixes,
i el reptes a fumar;
No et menjaràs ni una rosca,
vint anyets porta ja.*

*Les noietaes del bar Martyn's,
flipen en veure'l passar,
amb el seu baix sota el braç,
i ses botes afiláes.*

*L'Indi era el més canyero,
a l'est de la ciutat,
no tenia cap problema,
en colocar-se de veritat.*

NM.: Les últimes dues frases ho diuen tot; L'*Indi* s'estava suicidant.

AD.: Si.

NM.: Alguna idea de per què?

AD.: Sí. Tot just ara ho començo a albirar. L'*Indi* no era acceptat pel seu pare. S'estava autoagredint per aquest fet (del qual no n'era responsable). Molts joves són maltractats a la família i moren prematurament.

NM.: Tu t'has deslliurat d'un destí similar, gràcies a Fritz Perls, oi?

AD.: Sí. Quan veig l'animadversió i la cobdicia d'alguns familiars meus, m'esgarrijo. Li haig de donar les gràcies a Fritz.

Alfred s'agenolla en el terra i sense dir res li ret un homenatge a Fritz Perls. Un home que ha salvat a un munt de joves maltractats.

ENCINITAS

Nilson Mandala i Alfred Dusay es troben en la terrassa d'un modest club marítim en l'assolellada costa del Sud de Califòrnia. Porten ja una estona parlant sobre diversos temes com la música gnawa del sud del Marroc, el sufisme americà, el xamanisme a Mèxic, la tradició Baul i sobre com aconseguir l'excel·lència mitjançant determinades pràctiques sexuals.

Encinitas Beach, 22 de març del 2000

NM.: Alfred explica'm els teus projectes més immediats.

AD.: Er... Bé, el primer que vull fer és millorar la meva vida sexual. Estic centrant-me en la tasca de convertir el sexe en art.

NM.: I Com penses portar a terme aquesta (o potser no tant) original idea?

AD.: Primer, evitant l'ejaculació durant el coit -Intento trobar el punt de "no tornada"-, saps? Aquesta és una bona manera de conservar la meva energia i l'acte sexual pot arribar a perllongar-se fins a caure adormit. Després, m'empastifo el cos amb talc per a nens abans de fer l'amor i també em bec sempre un gran bol de cacau amb llet.

NM.: I realment creus que això funciona?

AD.: Per descomptat. Crec que d'aquesta manera el sexe deixa de ser una necessitat de satisfacció ràpida i passa a ser quelcom més tranquil i gojós. És probable que molta gent que segueixi aquest consell abandoni el mal costum de fumar-se una cigarreta després de fer l'amor que, per altra banda, no deixa de ser el senyal inequívoc que han quedat profundament insatisfetes.

NM.: Curiós. I d'on has tret tota aquesta informació?

AD.: Del xaman *Lloro Inca*. De fet aquesta espècie de "recepta sexual"

me la va recomanar exclusivament a mi i dubto que li funcioni a altres persones no iniciades.

NM.: Interessant això del talc per a nens i el bol de xocolata. I A part d'això, quins altres projectes personals tens?

AD.: Bé, ara mateix estic en fase d'elaboració de nous projectes i descartant els que s'han quedat desfasats.

NM.: Parla'm primer dels "desfasats" i després passem als "nous".

AD.: Si vols et parlo dels "desfasats" i deixem de banda els "nous", que són massa valuosos perquè els destrueixi el primer *zombi* que es creui en el meu camí.

NM.: Prefereixes no donar informació, oi?

AD.: Això mateix.

Alfred Dusay, el pintor anònim que més endavant seria conegut com “l'artista invisible” es disposa a relatar aspectes determinats dels seus projectes ja obsolets.

AD.: Bé. A part de la *passeigteràpia* que ha anat transformant-se en una nova tecnologia xamanista anomenada "el primer pas" (o *Pas Primal*), he descartat el meu més recent i desafortunat projecte de *cinegotheory* anomenat "la tarotista zíngara".

NM.: "Cinegotheory"?

AD.: "Cinema", "Ego" i "Teràpia".

NM.: Ah ja! I "la tarotista zíngara" què és?

AD.: És el títol d'un guió cinematogràfic que per desgràcia va caure en mans d'un paràsit amb ànima de funcionari. El paràsit, finalment, va aconseguir paralitzar-me i seguir en la seva eterna i grisa mediocritat.

NM.: Podries fer un resum d'aquest guió?

AD.: Per descomptat. Tot i que m'agradaria aclarir que encara que la idea original del text és totalment meva, el guió ha estat novel·lat per una gran artista xilena anomenada Nerita Spits que, per desgràcia va veure

truncada la seva fulgorant carrera com a actriu a causa de l'exili que va haver de prendre durant el mandat d'en Pinochet.

NM.: És una dramaturga molt apreciada en els cercles de la contracultura d'Arica. No és així?

AD.: Sí, és ella.

Alfred es recolza còmodament en la poltrona rosa del Encinitas yacht club i reorienta lleugerament el para-sol multicolor que'l protegeix dels intensos rajos de llum solar que travessen sense compassió el diàfan cel californià. Pren alè i es posa a resumir el seu imaginatiu guió. Després d'un apassionat repàs als més significatius aspectes de l'obra, Alfred torna a relaxar-se en la poltrona rosa i comença a xarrupar una copa de suc de coco a la grosella guarnit amb una rodanxa de pinya tropical. Nilson pren el relleu i continua amb l'entrevista.

NM.: El teu guió m'ha semblat un diamant en brut. Com et vas inspirar?

AD.: En realitat cada personatge que apareix en l'obra estava pensat per ser representat per actors novells. Gent que conec des de fa temps. Amics meus. El servent de la tarotista *l'Igor* és un personatge pensat per ser representat pel *capità Focúscus*.

El capità Focúscus és un vell amic de l'Alfred.

NM.: Per què?

AD.: Bé, el capità té una mica la pinta del típic "vell introvertit i eixut". Jo crec que hagués quedat molt bé en el paper un cop haguéssim reconvertit els quatre pèls que li queden en la closca en cabells blancs abundants. A banda de la seva afinitat física amb el personatge de "Igor", Focúscus necessita adonar-se de com en les seves relacions amb les dones sempre acaba sent utilitzat o manipulat. És una cosa que li succeeix de manera reiterada en cada nova relació que sol acabar abruptament quan la companya de torn es cansa d'ell i surt a la recerca d'un home menys deprimit.

NM.: El teu amic possiblement sigui un d'aquests "submisos" que a la que menys t'ho esperes et talla el coll d'un tall.

AD.: Cert, aquesta és l'actitud que'l domina quan s'enfronta a figures d'autoritat masculina: Pare, germà gran, caps d'empresa... Però, afortunadament, mai arriba a fer molt de mal. Jo diria que acaba tallant-se'l a si mateix. Autoesclavizant-se al sistema i a qualsevol dona dominant. Hauria d'aprendre a lluitar per si mateix per tal de sentir-se més independent, lliure i feliç.

NM.: O comprar-se un gos...! I la resta de personatges?

AD.: També està el personatge de la jove mare gitana que abandona el seu fill en mans de la tarotista. Aquest dolç personatge estava especialment pensat per la Carme Guinyard (una bella dona amb dues grans aspiracions i un gran cor però dominada per una voracitat d'amor desbocat que la porta a destruir totes les seves relacions amb els mascles).

NM.: I com les destrueix?

AD.: És una dona molt passional. Perd el nord i ho deixa tot per córrer romàntiques aventures amb el galant que la corteja circumstancialment (i sempre en sorgeix un de nou, ja que és una dona espaterrant). Quan s'adona del que ha fet ja és massa tard i ja ha perdut tot el que la convertia en una dona orgullosa de si mateixa, generosa i forta: Lloc de residència, fills, marit, etc. Té una mena de caràcter incontinent. No se'n sap estar de gaudir de tots els capricis i acaba fent l'amor amb tots els mascles del món. Una mena d'amant universal que roman sempre sola, ja que destrueix, invariablement, totes les relacions.

NM.: Una ninfòmana?

AD.: No. Jo diria que és algú totalment emocional que només li agrada gaudir de la fase d'enamorament en les relacions i que defuig la continuïtat i sobretot la davallada. És addicte a la "borratxera amorosa" i evita la ressaca de manera gairebé fòbica.

NM.: Que se li pot aconsellar a algú així?

AD.: Que s'uneixi a un home lliberal i poc possessiu i que no es desenganxi d'ell encara que el mateix Brad Pitt li ofereixi una nit de somni en una illa perduda en el Pacífic Sud. Això li donaria una

estabilitat i una força sense parangó.

NM.: I en cas de no poder contenir el seu boig impuls?

AD.: En aquest cas -després de viure la boja aventura-, el més apropiat seria tornar ràpidament al marit o parella estable i inventar alguna mentida creïble per conservar l'estabilitat conjugal, fills i propietats.

NM.: I el personatge de la tarotista a qui l'hi reservaves?

AD.: Doncs la veritat Nilson; Havia pensat en tu per representar aquest paper!

NM.: En mi?!

AD.: Sí.

NM.: Uf! Jo ja sóc massa vell, Alfred. Per què no una dona de debò com la Marta Ripadeu, la Monsino Estel o la Isabel Texives?

AD.: No ho veig massa clar. Diran que NO, segur! Vaig pensar que si el feies tu, l'obra adquiriria més "pes".

NM.: Per què no l'hi proposes a la Nerita? Ella sap actuar de debò!

AD.: L'hi vaig proposar, però em va dir que no.

NM.: Em sorprèn; Déu estar molt ocupada. Per què no segueixes cercant? Estic segur que molts joves desitjarien actuar en un film. No estaria la filla de la Laura interessada a fer de protagonista? Li escauen els escenaris i els aplaudiments.

AD.: És cert. Fa dies que no la veig. Algun dia l'hi oferiré el paper.

NM.: Molt bé, Alfred. Persevera. Vols afegir res més?

AD.: No.

NM.: Entesos. Deixem-ho per avui.

AFRIKA

Alfred Dusay es troba en el cafetó de Muhyiddin a la santa ciutat de Fes, prenent un té a la menta i dialogant tranquil·lament amb el seu “tutor” Nilson Mandala.

Fes, 3 d'Abril de 2001

NM.: Bé Alfred, tornem a la nostra conversa lliure. Què et sembla si ens oblidem d'Amèrica i tota la seva encisadora cultura i ens centrem en temes que ens toquin més de a prop?

AD.: Ok... Estic d'acord amb tu: Molta gent està obnubilada amb tot el que ve de Nord-amèrica i no és d'estranyar ja que estem consumint contínuament productes, imatges i estil de vida americà. Sembla que encara perseguim la il·lusió de “el Dorado”, el mateix que els conqueridors espanyols.

NM.: Si. Resulta curiós que tenint tan a prop un continent tan ric i alhora tan poc conegut com Africa, l'ignorem completament i en canvi som capaços de centrar tota la nostra atenció en banalitats tan supèrflues com el lliurament dels "oscars" a Hollywood.

AD.: Si, la veritat és que això diu molt poc a favor dels europeus en general. Si no canviem de model, acabarem com els antics grecs que van ser absorbits per la poderosa Roma!

NM.: No ho dubtis pas, Alfred. Fixa't en la quantitat de persones ambicioses que per aconseguir els seus propòsits professionals i d'ascensió social es veuen impel·lides irremeiablement a cursar estudis als EUA.

AD.: Jo en conec algun. És una bona manera de promocionar-se!

NM.: Efectivament. Fins i tot en el món de la sanació i la teràpia alternativa, molts són els que contacten amb xamans americans.

AD.: Si mes no, hem de reconèixer que a Amèrica estan més oberts a mètodes no estrictament científics. A Europa, la Santa Inquisició es va carregar a milers de bruixes i bruixots innocents i ara tot el seu antic i ric coneixement ens sembla una superxeria.

NM.: Si, hem perdut la visió sagrada de la vida i el contacte amb la natura. Només valorem la ciència i la raó. Però, per aquest motiu estem fent l'entrevista aquí- al continent Africà-, en aquest fantàstic bressol de la civilització humana!

AD.: Ah! si.

NM.: Que et sembla si seguim avançant amb aspectes biogràfics de la teva vida? Per què no m'expliques el que et va passar en aquell poblet tunisià quan anaves a la recerca de l'escola sufí?

AD.: *Er...* Et refereixes al que em va succeir a Nefta?

NM.: Sí.

Alfred es disposa a relatar un bocí de la seva memòria.

AD.: Bé. Fa tres o quatre estius vaig estar en el desert de Tunis amb el meu amic el capità Focúscus, en un meravellós i ressec poblet ocult en els vessants d'un abrupte semicercle natural de muntanyes, en el centre de les quals- en el nivell més baix-, hi havia un frondós palmerar... La visita a Nefta fou el principal estímul que em va portar a realitzar el viatge, ja que segons havia pogut llegir jo mateix en alguna guia per a viatgers, a prop del poble s'hi trobava una important escola sufí, a la qual s'apropaven molts cercadors com jo.

NM.: I la vas trobar?

AD.: És curiós comprovar que quan hom cerca el que està lluny acaba retrobant el que té a prop. I si; Haig de reconèixer amb humilitat que, en realitat, a Nefta vaig recuperar certs aspectes de la meua "cristiandat malmesa".

NM.: Ah! I com va ser?

AD.: La cosa pot semblar còmica (tot i que a mi no m'ho no va semblar pas en aquell moment). Només t'ho explicaré si promets no prendre'm el pèl!

NM.: No m'agrada prometre el que no sé si podré complir però, d'acord, ho prometo.

AD.: Et prenc la paraula. Bé. Estava jo allotjat en el gran hotel Chott Melhir, un fantàstic edifici d'aspecte colonial situat en la part més elevada del poble- passant uns dies de repòs-, després del fatigós viatge a través del desert. Un matí em vaig despertar animós i amb l'energia precisa per emprendre la recerca de l'escola sufí. El primer que vaig fer fou preguntar en la recepció de l'hotel si sabien on es trobava "l'escola", però com la resposta fou negativa, se'm va ocórrer llogar una tartana de passeig i sortir a indagar per mi mateix.

NM.: De moment tot bé.

AD.: Fins aquí sí. Llavors va aparèixer un jove àrab al costat d'un noiet en el *hall* de l'hotel. Els de recepció em van indicar que aquell era el xofer. Immediatament vam sortir a l'exterior i ens vam muntar en un carretó de fusta tirat per un ase blanc.

Jo li vaig preguntar a l'àrab si sabia on es trobava la important escola sufí que apareixia en la guia. Ell va respondre sense vacil·lar alguna cosa així com: "*Oui, Monsieur, l'école c'est par ici*".

Començarem a descendir el pujol i ens vam ficar en els polserosos carrerons del poble, fins que vam enfilem per un camí que s'internava en el gran palmerar. Jo sorprès li vaig preguntar al guia: "*l'école sufí, c'est par ici?*". Ell va respondre somrient: "*Qui, Monsieur, mais premier boire une infusion et fumer la pipe...*"

Llavors aquell parell de *fills del gran mustafá* em van portar cap a un rafal construït amb fulles de palma i em van donar de beure i fumar. Després el xofer em va dir que havia de pagar 3 dinars per la pipa.

NM.: Els àrabs sempre intenten vendre't el camell encara que no l'hagis demanat!

AD.: Si, però aquell *astut pollastre del desert* no es donava per satisfet amb vendre'm una pipa, ja que aviat va començar a arrambar-me perillosament per darrere. Probablement els fums del *kiffi* van despertar la seva fam carnal i jo, com hauràs imaginat, vaig començar a témer-me el pitjor.

NM.: Coi!

AD.: Fou llavors quan em vaig mostrar inflexible i li vaig exigir seriós que em portés a l'escola sufí.

NM.: Ben fet!

AD.: Ell em va tranquil·litzar amb un: "*Ok, Monsieur. Pas problème. Allons-i*". Jo, naturalment, em vaig sentir bastant alleujat.

Llavors vam fer un petit tomb i vam tornar a entrar al poble, però per l'altra banda. Aviat arribarem a un lloc on hi havien uns edificis una mica més moderns que la resta de les cases de tova i que semblaven buits. El

guia va parar la tartana i va dir: "*École*".

Jo sorprés vaig replicar: "*C'est ça l'école sufi?*" i ell va contestar: "*Oui, Monsieur, mais les enfants sont en vacances*".

El molt "*islàmic*" m'havia portat a l'escola pública del poble que estava completament buida ja que els nens tenien vacances. Vaig comprendre llavors que aquell beduí no tenia ni la més lleugera idea d'on es trobava l'escola sufi.

NM.: Crec que hi ha un conte de *Nashruddin* que fa referència a aquesta mateixa situació...

AD.: Si, aquella història en què *Nashrudin* ha perdut la clau de casa en un lloc fosc, però la cerca en un altre lloc on, segons ell, "*hi ha més llum*".

NM.: Aixó.

AD.: Bé. Ara ve el plat fort de la pel·lícula. Prossegueixo: En aquell moment jo em vaig posar encara més taxatiu i li vaig exigir que em portés de tornada a l'hotel. Llavors em va colar un "*Oui, Oui, Monsieur, premier presenter famille et boire un té a la menthe et après hotel*".

Jo el vaig tallar amb un "*Non, non, merci... Hotel*", però ell va insistir a presentar-me la seva família, fins que vaig cedir de mala gana.

Vam emprendre la marxa de nou, tot i que sense el noiet, que pel que sembla vivia prop de l'escola i havia desaparegut per un dels carrerons del poble. Al cap d'uns minuts de trot lleuger vam arribar a un grup de cases molt pobres que quedaven en segona línia prop del gran hotel Chott Melrhir. L'àrab em va convidar amablement a passar a l'interior de la casa de la seva família. Vaig saludar al seu pare i a la seva mare que semblaven molt bona gent i em miraven somrients i seguidament em va fer passar a una estada independent de la casa. Em va indicar que m'acomodés i va sortir un moment a la recerca d'alguna cosa. Aviat va tornar amb alguns coixins i es va asseure al meu costat molt a prop. Jo vaig començar a sentir-me veritablement incòmode i encara més quan ell va començar a agafar-me les mans i a refregar-les entre les seves cames d'entre les quals començava a sobresortir una immensa berga africana.

En aquest punt del relat Nilson ha de fer un gran esforç de contenció per no esclatar en una riallada i faltar a la seva paraula.

AD.: Jo em vaig aixecar de cop i vaig exclamar de manera contundent: “*Els cristians no fem això!*”. Immediatament em vaig dirigir cap a la porta, vaig sortir al pati i després al carrer, on vaig arrencar a córrer en direcció a l'hotel. De reüll vaig poder veure com aquell jove àrab sortia rere meu amb la cua encara ben dreta. No obstant això- gràcies a la verge de Guadalupe-, sóc bastant ràpid en el *sprint* i vaig poder ficar-me dins l'hotel abans que aquell “*simi pervertit*” em donés abast.

Així és com va concloure la meva recerca sufí. En aquell moment, sense pretendre-ho, vaig renunciar a *l'essència de totes les coses* i vaig decidir tornar a ser el típic bon cristià.

NM.: Al·leluia!

I aquí acaba, benvolguts lectors, l'últim lliurament d'aquest entretingut diàleg entre l'insigne mestre Nilson Mandala i el seu humil aprenent, Alfred Dusaiaiai!

AIXÍ ES LA VIDA

La present entrevista va tenir lloc a principis de primavera, en la terrassa del pis superior de la Magnòlia, en la localitat costanera de Canet.

Canet de Mar, 29 de Març de 2002

Alfred es prepara per a un llarg viatge iniciàtic a l'Índia i Nilson aprofita per fer-li unes quantes preguntes que li serveixin de guia per a tal empresa.

NM.: Hola Alfred, ja tens les maletes fetes?

AD.: Surto el proper mes de Juny. Encara em queden dos mesos i mig per fer les maletes (i després morir).

NM.: Morir? Vas a l'Índia a morir?

AD.: Ho sospito, però en realitat no tinc ni idea.

NM.: Què intueixes?

AD.: No sé molt bé. Em sembla que aquest viatge serà el final d'alguna

cosa i el principi d'una altra. Potser una nova vida. Ja veurem.

NM.: Sí. I també podries morir abans d'arribar al mes de Juny! Demà mateix podries estar mort. Qui sap! Convé estar preparat per si de cas.

AD.: Aquest viatge a l'Índia és com una mort voluntària. El mateix que em va ocórrer quan vaig estar en la comunitat Baul a Arizona. És anar al cor del canvi.

NM.: Fins ara mai has parlat del viatge que vas fer a Arizona. T'agradaria parlar-ne?

AD.: Podria escriure un llibre sobre l'experiència. El millor és que em facis preguntes concretes. Que vols saber?

NM.: Que et va empènyer a realitzar el viatge?

AD.: Escapar (imagino).

NM.: Escapar de què?

AD.: De la meva vida tal com era. Tenia un gran impuls a canviar-ho tot de cop. A creuar una porta i trobar-me en una realitat totalment diferent.

NM.: A morir en certa manera.

AD.: Sí.

NM.: I què va ocórrer?

AD.: Vaig creuar la porta, em vaig submergir irremeiablement en una nova realitat que em va fer trontollar considerablement i als 15 dies ja estava de tornada.

NM.: Així va ser un viatge curtet! Què vas descobrir en la comunitat?

AD.: El més important va ser veure en Lee Lozowick -el mestre espiritual de l'Ashram-, un home compassiu. La bondat que jo imaginava en Crist (que possiblement és també el reflex de la meva pròpia bondat) era present en Mr. Lee. Quan ens vam veure per primer cop, ens vam mirar als ulls i jo em vaig esfondrar i plorar.

NM.: Ah.

AD.: Seguidament vaig entrar en una altra dimensió fins que el meu ego es va recompondre i al cap de diversos dies vaig sortir d'allí escopetejat. Jo encara no estava preparat per "rendir-me al diví". A lliurar-me a alguna cosa molt superior a la meva vida vulgar i ordinària; Al meu

infern de cada dia. La veritat és que les meves febleses encara pesaven (i pesen) més que les meves virtuts i això em va fer tornar a casa, havent fracassat heroicament.

Alfred reflexiona uns segons i segueix el discurs.

De totes maneres l'experiència em va reafirmar en la meua intenció de seguir amb el meu treball interior per tal de poder tornar allí en el futur i lliurar-me definitivament a alguna cosa més elevada que el meu “petit ego infeliç”.

La bondat i l'amor d'aquella gent em va captivar de debò. Si haig de ser sincer la comunitat de Mr. Lee és el més proper a la porta del paradís que he conegut. De totes maneres estic convençut que hi ha un fotimer de llocs semblats a l'Índia. Per exemple, l'Ashram del guru de Lee Lozowick anomenat Sri Yogi Ramsuratkumar que resideix a Arunanchala.

NM.: Aniràs a veure'l en el teu proper viatge per aquelles terres?

AD.: No crec. Estic sota una altra influència espiritual.

NM.: Jo diria que t'escaqueges (però no passa res). Tard o d'hora trobaràs el teu guru. És inevitable.

Nilson i Alfred suspenen el seu diàleg, per uns instants i baixen a la cuina de la Magnòlia per preparar una infusió de menta amb llimona. Alfred afegeix una mica de mel en cada got i serveix la infusió en la taula que hi ha en el jardí. Tots dos seuen tranquil·lament i reprenen la conversa.

NM.: Alfred, expliquem que has somniat aquesta nit.

AD.: No ho recordo massa bé.

NM.: A primera hora del matí m'has comentat que havies somniat una curiosa transformació en el teu propi cos.

AD.: Ah! Sí, sí.

NM.: M'ha semblat un somni revelador.

Alfred comença a recordar bocins del seu somni nocturn i a poc a poc va reconstruint la totalitat de la pel·lícula onírica. Es disposa a relatar-lo i ho fa en temps present, com si estigués revisquen el somni.

AD.: Sí. Veig el meu cos des de la finestra dels meus ulls. Tinc aspecte

de ser mig humà mig vegetal. Un petit ésser d'aquells que apareixen en els contes irlandesos. Observo que el meu membre sexual té vida pròpia i que es mou com si es tractés d'una gran anguila que remunta el corrent. La resta del meu cos és arrossegat per la seva força. En un tram del riu d'aigua tranquil·la on la llum solar es filtra i es torna verdosa apareixen divuit nines de drap brut en avançat estat de descomposició que porten el seu nom brodat en el vestit. La primera es diu Alirthia. El meu angulejant membre penetra llefiscosament entre els seus llavis i enfila pel seu cos fins al més profund del seu interior. Una vegada en l'extrem, el meu membre comença a augmentar el seu volum fins a fer esclatar la nina com de si d'una pútrida borsa d'escombraries es tractés. Ocorre exactament el mateix amb cadascuna de les nines. La següent porta un nom brodat en fil d'or en el ras del davantal: Rumhia. La tercera es diu Beathia, la quarta Charithia, la cinquena Paulinia, la sisena Theia, la setena Marthia, l'octava Isabelia, la novena Monsinia, la desena Mariania, l'onzena Mirelia, la doceava Mircelinia, la tretzena Annia, la catorzena Tresia, la quinzena Lourdia, la setzena Sinotria, la dissetena Oxcania i la divuitena Filohinia. Després el meu membre recobra el seu volum normal i segueix navegant lliurement deixant-se portar pel corrent del riu vibrant. Se'm premia amb una capa de llum que en cobrir la meua esquena em transforma en un ésser invisible.

NM.: Bonic somni.

AD.: Sí.

I aquí acaba, benvolguts lectors, aquesta apassionant -i en certa manera críptica-, part de l'entrevista més llarga mai realitzada a un anònim i humil pintor contemporani.

OLD DELHI

Nilson Mandala i Alfred Dusay es troben en Old Delhi, el nucli urbà predominantment islàmic més antic de la densa capital de la vall de l'Indus. Un auto-rickshaw els apropa a la gran mesquita de Jamas Rashid, sortejant riuades d'hindús, musulmans, jainistes i altres, ocupats en els seus quefers diaris.

Nilson indica el conductor que s'aturi davant un cafè atrotinat en un dels carrerons que voregen la mesquita: el Shah's cafè.

Old Delhi, 2 de Maig de 2003

NM.: Que t'ha semblat l'hospital d'ocells del temple Bahai, Alfred?

AD.: Increïble, Nilson, increïble! Crec que'm convertiré al Jainisme. M'ha emocionat molt veure aquell corb amb una pota enguixada i a una família de pardals enverinats recuperantse lentament de l'instint predador dels humans. M'he emocionat!

Alfred fa un mudra. Ajunta les gemmes dels dits index i polze d'ambdues mans i posa cara de guru en estat d'èxtasi. Pel que sembla l'enrenou d'Old Delhi li retornen les ganes de fer el pallasso. Nilson sense fer massa cas l'arrossega cap al Shah's Cafè.

NM.: Deies..?

AD.: M'encanta veure que hi ha una religió en aquest món que atén als animals amb tant de respecte i amor.

NM.: Alfred, tens la sort d'estimar els ocells, potser perquè en vas matar un quan encara eres un nen.

AD.: Sí. És cert.

NM.: Recordes?

AD.: Sí. Estàvem jugant a “ser caçadors” amb una escopeta de balins d'un dels nois de la classe, a la muntanya, prop de Sant Cebrià de Vallalta. Érem diversos nois: En Rufa, l'Aleix, en Miquel, en Pipeta i jo. Quan em tocava disparar a mi-, ja que només portàvem una escopeta i ens l'anàvem passant l'un a l'altre-, li vaig donar a un ocellet petit que s'havia amagat entre les frondoses branques d'un bedoll distant. Em vaig quedar esglaiat quan el vaig veure caure fulminat, ja que ni tan sols l'albirava des de tan lluny! Sempre m'he sentit malament per aquest fet. Va ser com matar la innocència, el que és fràgil, el que és bell. I perquè vegis com dóna voltes la vida- més endavant-, ocellets com aquell que vaig abatre ximplement, m'han ajudat a escapar de predadors realment perillosos.

NM.: Curiós. Quina classe de predadors?

AD.: Els "heilmonyes" i d'altres.

NM.: Els "heilmonyes"?

AD.: Em refereixo a tota la gent que et vol malament, a tots aquells que et fan la traveta per guanyar no se sap quina estúpida carrera imaginaria. Persones que no són conscients de les seves subpersonalitats escindides i que se'ls dispara el petit dictador que duen dins.

NM.: Et refereixes als ressentits, oi?

AD.: Sí. Aquelles persones que en comptes de viure competeixen! En comptes de gaudir actuen com autòmats. Et fan caure per pujar més i més amunt... Et sona la paraula "trepà"?

NM.: Sí. N'hi ha un fotimer. La inconsciència i el ressentiment els fa actuar compulsivament. Són persones sense cor i sense llibertat; Autèntics esclaus de les seves pors i mediocres víctimes del seu egoisme!

AD.: El millor és apartar-se d'ells.

NM.: Totalment d'acord. Qui es queda a prop d'un mediocre ressentit acaba empresonat i espiritualment mort. Jo et suggereixo que t'allunyis i t'oblidis d'ells per sempre. Aquesta és la resposta més assenyada. Així se'ls queda "el mort" ennuegat!

Alfred sembla meditar aquesta interessant idea uns instants i amb la cara il·luminada, exclama:

AD.: Que així sigui!

NM.: Bé, però abans hauries de perdonar a tots els "heilmonyes" de manera sincera (i sobretot, deixar anar els lligams econòmics que t'uneixen al teu pare).

AD.: Com?

NM.: Una bona manera de fer-ho és dir-ho en veu alta (i ser conscient que l'aferrament als béns et torna un esclau).

Alfred, sense pensar-ho dues vegades, s'agenolla de forma teatral en el sòl del cafè, davant la sorpresa mirada dels clients del local i exclama en veu alta:

AD.: Dictadorets del món: JO US PERDONO SINCERAMENT! Quedeu absolts del vostre control, competitivitat, traïdoria, la vostra por i les vostres estratègies per fer diners.

NM.: Bé, aquest és el primer pas per perdonar! Ara tornem doncs al tema dels ocells.

AD.: D'acord.

L'Alfred finalitza així un episodi important de la seva vida.

NM.: Com anàvem dient és cert que els ocells són veritables guies que ajuden als qui els estimen a escapar del perill. Tenen una posició avantatjada i la seva espontaneïtat natural mostra l'acció correcta a seguir. Són molt bons mestres.

AD.: La veritat és que quan apareixen la realitat adquireix un to màgic, gairebé sagrat. Em fan connectar amb una presència invisible i el meu ànim s'aixeca. En el meu parer són missatgers de la divinitat.

NM.: El "sense nom" utilitza insòlits mitjans per posar-se en contacte amb els homes i tu tens la sort de ser receptiu a un d'ells.

AD.: Li dono gràcies a tots els mestres i guies espirituals per aquest fet.

Nilson Mandala es deixa fluir de moment de redempció i llança una boja invocació universal.

NM.: “Que tots els folladors siguin follats. Que tots els violadors siguin violats. Que els opressors siguin oprimits i que els submisos sotmetin als seus opressors. Que els perseguits enxampin als seus perseguidors i que els prepotents es tornin marietes. Que les putes esdevinguin santes i les monges, prostitutes. Que els pobres siguin rics i els rics perdin els seus béns. Que els fanàtics vegin la veritat i els incrèduls trobin la fe. I Que la joia de la perfecta harmonia -Oh Shiva! Oh Vishnu! Oh gran Fritzguruperls! Oh estimat Guruclaudio! Oh excels Padmasanvaba! Oh il·luminat Goenkaji! Oh bondadós Mr. Lee! Oh amorosa Amma! Oh archiestimat Meher Bava!, Oh Benvolguda Silvia Nakash!-, torni a brillar, per fi, en aquest món desequilibrat”.

AD.: Om Sri Ram jai Ram jai jai Ram!

Nilson fa un posat amb el braç per cridar l'atenció del cambrer del Shah's cafè. Aquest s'apropa diligentment amb un somriure en la boca.

NM.: Rashid, posa'm un te a la menta.

Rashid.: Insiguida, sinior.

*I aquí acaba, amics,
el llibre primer d'aquesta obra picaresca,
que per manca de temps i recursos,
no ha pogut ser pitjor...
O millor!
(depèn de si vas de meuca,
de tros d'ase
o de bufó).*

Safecreative.org

Codi: 1503313726074 31-mar-2015 13:38 UTC

Tots els drets reservats

NILSON GURU II

Una llarga entrevista pseudoterapèutica en clau d'humor

(part 2)

AQUEST GAT ÉS EL MEU MESTRE

Alfred Dusay abandona el sufisme i es fa budista per tal de satisfer la seva xicota que té molts prejudicis (i que de cap manera pot acceptar l'Islam). Nilson Mandala, assabentat del canvi d'idea de l'Alfred, s'adapta a la nova situació i simula ser un "acariya" (guia espiritual budista) per tal de seguir entrevistant a l'Alfred (un ésser amb massa imaginació que creia ésser "un elegit"). Ara reprenen la conversació que van abandonar donat el tall en el subministre elèctric que es va produir a la zona de Chowpatty beach, Mumbai.

Chowpatty beach, Mumbai, 3 de Maig de 2001

NM.: Hola Alfred.

AD.: Hola Nilson.

NM.: Estem en mans de l'energia divina.

AD.: Sí. Una dolça esclavitud.

NM.: Jo diria que estem en el camí de l'alliberament.

En aquest moment, Risposky, una gateta amiga de l'Alfred-, creua silenciosament l'entrada de la barraca on es troben dialogant els nostres amics.

AD.: Risposky! Ai que guapa! Vine ripitiki vine!

L'Alfred acull la gateta entre els seus braços, mentre Nilson prossegueix amb una de les seves sessions de didàctica espiritual.

NM.: Alfred, per vèncer els continus daltabaixos que *mara* et proporciona, necessites una ferma determinació i l'habilitat d'aquesta gateta tan bufona.

AD.: (Acaronant la gateta) "Mara"?

NM.: "Mara", en Pali, significa "força negativa", maldat, mort. Allò que ens envolta a tot arreu.

AD.: Té això alguna cosa a veure amb els famosos sankaras?

NM.: En certa manera. L'arrelament dels teus sankaras fa que perdís l'equilibri i et vegis arrossegat per *mara*.

AD.: Parla'm més sobre els *sankaras*.

NM.: Sankara és una paraula Pali que fa referència als condicionaments mentals. A tot allò que està latent en tu i que et fa actuar d'una manera o un altre. Els sankaras es fan conscients quan respires i estàs atent.

AD.: Durant la meditació?

NM.: Sí. O durant una sessió de "respiració conscient" o fins i tot, davant

la sola presència de certes persones. Però, en general, els sankaras solament surten a la superfície si tu ho permets d'una manera o una altra.

AD.: I si no surten a la llum?

NM.: Llavors et quedes on estàs i ets arrossegat per *mara*. Per aquest motiu per a un aprenent qualsevol, sense importar la via en la qual es trobi-, li és necessària una forta determinació en la recerca interior.

AD.: Això és el que menys m'agrada: Tant d'esforç!

NM.: Només *adhitthana* t'alliberarà de les teves cadenes.

AD.: "Adhitthana"?

NM.: Ferma determinació.

Risposky es col·loca sobre l'espatlle dreta de l'Alfred i comença a remugar alhora que mou les seves potes davanteres com si estigués pastant farina.

AD.: Ripi, ripi... Ai que bonica!... Risposky. Fixa't: M'està donant un massatge precisament en el lloc on acumulo més tensió!

NM.: Sí. Aquest gat és una benedicció.

AD.: *mmm*

Nilson es recolza sobre una estora multicolor del Rajastan plena d'insectes i altres bestioles i li pregunta a Alfred sobre la seva particular visió del món i de la vida.

NM.: Com entens la vida de l'home en aquest món, Alfred?

AD.: Et refereixes a "que nassos fem aquí"?

NM.: Sí.

AD.: Doncs, la veritat, és que no tinc ni idea. Podria començar a especular erràticament i no obtenir cap resposta.

NM.: No, importa. Llença't a filosofar. No li fas cap mal a ningú.

AD.: Ni cap bé... En fi. Et diré el que penso: Jo crec que cada persona té

"la seva" visió del món i que cap d'elles és del tot certa o del tot falsa. Simplement és una visió parcial.

NM.: Ja, però el que aquí ens interessa és qu'em *donis la teva* visió "parcial".

AD.: Crec que *la meva visió* varia segons el meu estat d'ànim; Quan em poso pessimista penso que "l'home és com una plaga" que acabarà per destruir-se a si mateix i destruir el planeta en el qual habita i unes altres, quan estic inspirat-, penso que tot té un sentit "diví" i que no importa massa el que fem, ja que tot està previst. En tot cas, em consola pensar que no podem "carregar-nos" l'univers sencer. Gràcies a Déu tan sols som una engruna insignificant!

Així que la meva visió de la vida, en general, és cada dia més "sagrada". Fins i tot la de la meva pròpia vida: Crec que tinc alguna cosa a fer aquí i que quan ho hagi realitzat, canviaré d'estat.

NM: Qui sap...

AD.: A vegades, quan em sento malament, em consolo pensant en la mort; Que més dona tot si inevitablement hem de morir! Perquè donar-li tanta importància als mals d'aquest món malalt, si en definitiva, moriré el mateix que el meu veí, la meva núvia, el meu pare, la meva mare o el meu gos? No és millor realitzar diligentment la tasca que a un el pertoqui, que dedicar-se a fer mal als altres o a un mateix?

NM.: Cert. Hi ha molta gent inconscient que es dedica a fer mal als altres, però: No és una mica arrogant pensar que tens una "missió"? No patiràs pas el famós *complex de Jesucrist*?

AD.: Podria ser, podria ser... De fet, a la meva família, pel que he sentit, hi ha hagut més d'un *il·luminat* que, pel que sembla, "estava en contacte amb Déu" (*he he*).

NM.: Això passa si un està "dividit". És un dels símptomes de l'esquizofrènia. Tu escoltes veus?

AD.: De moment no.

NM.: Bé, Alfred. Si escoltessis alguna veu avisa'm que t'internarem al

frenopàtic i t'aplicaran un tractament intensiu d'electroxoc que't farà *escoltar veus i veure llumetes de colors (ha ha ha)*.

AD.: Sí. No pateixis. Ja t'avisaré!

Alfred segueix amb el seu discurs.

AD.: A banda de bromes. Crec que la malaltia surgeix quan no acceptem el que som o fem (ni la realitat que ens envolta). Aquesta és la causa del sofriment. Efectivament, si en comptes de lluitar o desitjar cegament, aconsegueixes acceptar la teva situació i circumstàncies, inevitablement guanyes felicitat i saviesa.

NM.: La saviesa de la resignació.

AD.: Sí. Aquest és un bon títol que resumeix el meu pensament. Resignar-se amb alegria i deixar de lluitar per coses il·lusòries. Això és rendir-se a la divinitat. Lliurar-li a Déu el que li pertany... I tots li pertanyem!

NM.: Estic d'acord... Una darrera pregunta: No és contradictori parlar de Déu sent budista? No sabies que els budistes són ateus?

AD.: Doncs no. Gràcies per dir-ho. Ja m'informaré millor!

NM.: Ai! Budistes de cap de setmana!

SUC DE GUAYANTA

Nilson i Alfred es troben a l'hotel Reapland a Tanimbar, Malàisia. Acaben de fer una llarga peregrinació per les enigmàtiques coves sagrades que es troben a uns centenars de quilòmetres al nord-oest de la daurada capital de Myanmar i ara, descansen, durant uns dies, en una illa paradisiàca perduda en l'arxipèlag de Malaka. A la distància sonen uns tambors rituals. Una suau i humida brisa marina acarona els rostres bruns dels nadius de la zona.

Tanimbar, 13 de juny de 2001

NM.: Bé, Alfred. Que et sembla si ens prenem un suc de guayanta i reprenem la nostra llarga conversa?

AD.: És dolça la guayanta?

NM.: Molt dolça.

AD.: Llavors, bé.

Nilson fa un gest per atreure l'atenció de la cambrera. Aquesta s'apropa diligentment i els obsequia amb una exuberant flor groga a cadascun.

Cambrera Jenny: Welcome to Reapland Hotel, Sirs. Something to drink?

NM.: Thank you. Is possible to have two guayanta juices?

Jenny: (Amb un somriure) Sure, Mr. Anything else?

NM.: No, thanks.

La cambrera s'allunya cap a la barra exterior del jardí a la recerca dels suc.

AD.: Belles noies hi ha en aquesta illa.

NM.: Precioses. Tan fresques com la guayanta.

AD.: Mira, aquí arriba de nou.

La cambrera s'apropa des de la barra amb dues copes altes d'un suc de color verd clar, sobre una safata daurada coronada amb una garlanda de flors multicolors.

Els serveix els refrescs i es retira amb un somriure radiant.

NM.: Tastem la guayanta?

AD.: Tastem-la.

NM.: Alfred. Tu vas estudiar l'eneagrama durant diversos anys, no és cert?

AD.: (Llepant-se els llavis) Sí. Amb Claudio Naranjo.

NM.: Explica'm. Que és l'eneagrama?

AD.: L'eneagrama és un símbol. Un estel de nou puntes.

NM.: I que significa?

AD.: Cada punta representa un *pecat cabdal*.

NM.: No són set els pecats cabdals?

AD.: Pel que sembla els cristians "van oblidar" un parell d'ells: La por i

la mandra. Precisament són els dos trets que més caracteritzen als cristians de l'Europa romana i medieval.

NM.: Ah!

AD.: L'eneagrama és un antic coneixement que procedeix de certa ordre sufí centreasiàtica i que, actualment, està sent àmpliament divulgat, fins i tot per alguns monjos cristians com Riso. No obstant això, solament és realment útil si s'aprèn amb un mestre sufí que estigui dins de la línia directa de transmissió.

NM.: Claudio Naranjo és sufí?

AD.: No se sap (ni importa massa). Els veritables sufís mai diuen si ho són o no (excepte els que procedeixen del sufisme Islàmic com l'Oruç Güvenç i d'altres). Ell pertany a l'escola del quart camí i el seu mestre és Oscar Ichazo.

NM.: Quart camí? Si, em sona... Les credencials semblen bones!

AD.: Suposo. No sé.

NM.: Segur que sí. Prossegueix.

AD.: L'eneagrama és un mapa de la personalitat humana. En realitat la descriu d'una manera sorprenentment afinada. Per experiència pròpia, puc afirmar que si estudies l'eneagrama en els grups de Claudio, la visió que tens de tu mateix i també, la que tens dels éssers que t'envolten, s'amplia moltíssim. I no solament això, aprens a acceptar, a apreciar i conviure amb els diferents tipus egoics, la qual cosa, si et pares a pensar-ho bé-, sembla més un miracle que una ciència que es pugui incorporar.

NM.: Doncs jo et veig molt solitari!

AD.: Er... Cert. Solament és un atac d'autisme temporal. Una etapa.

NM.: Ja fa onze anys que rodes pel món tu solet. Vols dir que sobreviuràs al teu desert personal?

AD.: Tots hem de morir... Si no torno del desert, com a mínim ho hauré intentat! A més la solitud és un pas ineludible si vols fer neteja de veritat. La gent que no surt del ramat difícilment s'arriba a il·luminar. No hi ha

objectivitat dins del ramat... Això si: S'hi està més calent!

NM.: Bé. Deies que a Europa abunda el caràcter poruc i el mandrós espiritual. En què et bases per afirmar això?

AD.: El fet que els cristians del passat oblidessin aquests dos trets, ens dóna la pista de quin peu coixeja la socio-cultura Europea. Una cultura predominantment cristiana. De fet, les persones del tipus "poruc" o les del tipus "mandrós espiritual", en general, són persones molt ben integrades i acceptades en el vell continent, ja que s'ajusten perfectament al model cultural imperant i de fet, el lideren.

NM.: Podries donar algun exemple de personatge *poruc*?

AD.: Aznar, Hitler...

NM.: I de *mandrós*?

AD.: El Papa o la Merkel.

NM.: El Papa sembla més aviat actiu!

AD.: És una activitat "social" la que realitza. Una activitat "evangelitzadora". La seva mandra és espiritual. Això significa que evita el veritable contacte amb si mateix.

NM.: No ho veig massa clar.

AD.: És senzill; Jesucrist va romandre en el desert durant 40 dies. Aquesta experiència interior va ser un punt d'inflexió en la seva vida. Quan va tornar del desert es va posar a ensenyar el que havia descobert en si mateix. Cap Papa, que jo sàpiga-, ha estat mai en el desert 40 dies lluitant amb el seu ego i venent, finalment, la mort.

NM.: No. Crec que no.

AD.: No obstant això, el Papa lidera a una col·lectivitat enorme de persones i ensenya i defensa una "veritat" que dóna per fet, però que no ha comprovat personalment.

NM.: Té fe.

AD.: Clar, clar. En això es basa el model cristià que es dóna a Europa (i

no solament entre els catòlics); El model es basa en "tenir fe" en una sèrie de veritats que per "por" o per "mandra" ningú es molesta a experimentar, pair, comprovar i incorporar personalment.

NM.: I qui s'arrisca a descobrir el que hi ha dins d'un mateix, si cal seguir l'exemple de Jesucrist i tirar-se 40 dies de dejuni a l'infern!?

AD.: Aquí està! Ningú vol! El més còmode és "tenir fe" i mirar que el rebost estigui sempre ben ple! Aquest és l'esperit que impera a Europa: Mandra i por.

NM.: Ja veig. Bé, deixem-ho aquí. Vinga, acabat el suc!

AD.: Si, si. Ja va, ja va... No pressionis, Nilson! Tens pressa?

NM.: És que la guayanta o es beu ben fresca o perd les seves propietats!

AD.: Clar, clar...

LES BRUIXES DE CLONKEEN

Nilson Mandala i Alfred Dusay es troben allotjats durant uns dies en una Farmhouse al Comtat de Kerry, en el sud-oest d'Irlanda. Alfred acaba de tenir la tercera i última d'una sèrie de convulsions gàstriques que l'han deixat certament marejat i feble però, també, internament renovat, ja que ha expulsat via anal i oral, totes les impureses que albergaven els seus intestins, estómac, etc. Ara es troba descansant en un còmode llit Irlandès, acompanyat per Nilson.

Woodgroove farmhouse, 22 d'Agost de 2001.

NM.: Adéu als "ous amb bacon"! Oi, Alfred?

AD.: Per una llarga temporada, espero. A partir d'ara "pa torrat amb oli i enciam".

NM.: Això si et deixa Ms. Eileen.

Miss Eileen és l'encantadora àvia (i suposada bruixa) propietària de la granja on estan allotjats Nilson i Alfred.

AD.: Sospito que aquell pastís farcit de melmelada elaborada amb "nosesapquinfruitfalicirlandés" que ens va oferir ahir a la tarda, abans de

sortir cap a Mangerton Hill, és la causa de la meua explosió gàstrica. Recordes que quan sortíem, Ms. Eileen, va comentar misteriosament: "*Mai arribareu al Mangerton!*"?

NM.: *He he.*

AD.: No hauria d'haver-li dit que vaig veure el seu nom en una tomba en el Killaha cemetery. Vas notar com va perdre l'equilibri i va haver d'asseure's?

NM.: Sí. Em temo que, sense pretendre-ho, vas anunciar la seva propera mort. Va ser un xoc per a ella. Crec que va decidir retornar-te el "cop" ajudant-te a netejar el teu inflat estómac.

AD.: Crec que m'ha "castigat" amb un dels seus deliciosos "pastissos bomba".

NM.: Més que castigar-te t'ha "ajudat" amb la seva medicina.

AD.: Maleïda la gràcia que em fa la seva "ajuda"!

De sobte, piquen a la porta. Una de les encantadores filles de Ms. Eileen, ve a portar una safata amb menjar pel malalt. L'Alfred, sense moure's del llit fa un gest a Nilson perquè el rebutgi. No obstant això Nilson accepta educadament el menjar i l'apropa al convalescent.

NM.: Mira aquí tens més "medicina"!

AD.: *Ugg!* Ara mateix no tinc gana, la veritat!

NM.: Menja-t'ho més tard. Et vindrà bé per calmar l'estómac. Mira quin detall: Fins i tot t'ha posat un got de gasosa!

Alfred reprimeix un "que se la foti pel cul la gasosa" i s'enfonsa en el més profund del càlid llit on es troba. No hi ha dubte, Ms. Eileen sap com tractar als follets entremaliats!

Mucross wood, 23 d'agost de 2001.

Nilson i Alfred, recuperat ja de la seva inesperada purga surten d'excursió al bosc que envolta Mucross Abbey, molt a prop del

meravellós parc Natural de Killarney.

AD.: Saps alguna cosa sobre bruixeria, Nilson?

NM.: Bruixeria?

AD.: Sí.

NM.: ...Espera que ho consulto a internet.

Nilson introdueix el mot "bruixeria" en el cerca-guggle del seu mòbil i obté, casualment, la següent referencia d'un autor francès:

"... Les cultures cèltiques han conservat algunes tradicions que són anteriors a la irrupció del cristianisme a Europa. Les bruixes i els druides eren els "sanadors i guies espirituals" de llavors, quan encara es creia en els esperits de la natura. Aquesta manera d'entendre el món; el diví està a tot arreu i en tots els fenòmens naturals-, fou anomenada, posteriorment, "paganisme" i els seus integrants foren perseguits i sacrificats per la Santa Inquisició cristiana. D'aquell període n'ha sorgit la popular expressió "cacera de bruixes". No obstant això, a les zones més allunyades, allí on la terra acaba (finis-terre), van ser arraconats els pobles de cultura cèltica, pobles que de manera encoberta o "cristianitzada" han mantingut algunes creences i pràctiques de l'ancestral bruixeria...

Actualment, quan el món cristià entra en una profunda crisi de valors a causa de la seva pèrdua de contacte amb l'esperit de Crist, es produeix un retorn a l'origen. És obvi que la terra ha estat maltractada i espoliada pels que creien que el seu Déu els l'havia "regalat", arribant a provocar aquest desequilibri ecològic en què vivim. És urgent retrobar aquestes velles creences que respecten la natura, igual que un nadó respecta i estima a la seva mare. Hi ha un clar despertar, a escala planetària-, d'aquesta visió que les bruixes i els mags tenien antigament. La màgia existeix, si estàs obert a ella. Malauradament les ments que idolatren l'or i la matèria l'allunyen. Cal deixar-se portar per la màgia, per la visió màgica, per l'esperit que pren forma en els animals, en les plantes, en el bosc, en les situacions meravelloses de la vida quotidiana. Cal estar atent al que ens envolta, perquè és llavors quan sorgeixen els fets que contrarien les rígides lleis de la lògica; Un ocell et guia, una

ombria zona del bosc et corprèn, dos cérvols et porten a un camí ocult, el verd inunda els teus ulls i embolica el teu cos, una branca t'acarona la cara, perds la noció del temps i camines per aquell camí qu'imaginaves quan llegies els contes fantàstics de la teva infantesa i de sobte, apareix un antic cementiri. Unes vaques et saluden en arribar com si sabessin d'on véns i tornes al món dels homes; Aquests éssers que han perdut la llum i donen voltes sense saber on van. Uns criden, uns altres et trepitgen si no t'apartes, els altres van tan ràpid que ni et veuen... Alguns et miren amb menyspreu o amb duresa. Si mes no, podria haver-n'hi un que té una expressió compassiva en el rostre. Fins i tot podria passar que una dona gran et somrigui o un vell et saludi. Un noi s'apropa a tu; És el borni del poble. Sembla que li agrada la teva companyia i seu molt a prop...

Quan més net està un de prejudicis, creences i preconceptes limitadors i accepta les seves emocions contradictòries i la seva sexualitat o la seva agressivitat animal i la circumstància en què viu, més probable és que vagi prenent contacte amb la màgia. S'arriba a un punt en què tot adquireix sentit i forma part d'un procés diví en el qual un es troba immers. Per arribar a això cal fer un treball de consciència i purificació; Una neteja interior en la qual un descobreix i s'allibera - mitjançant el penediment-, dels "pecats" interiors... Valerie Dulimont Rossellini a la Wikipedia.fr"

AD.: Penediment, pecat... Aquesta seria una forma molt cristiana d'expressar-ho!

NM.: Alguns pensen que Jesucrist era un mag. Va fer miracles per a què els cecs contactessin amb el món de la màgia. Guaria la gent amb les seves mans, convertia l'aigua en vi. En realitat va ser un gran "bruixot" que es va fer famós i va crear escola. No obstant això, per desgràcia, el seu culte va caure en mans dels emperadors romans. Els pares de l'església es van corrompre i les paraules de Jesucrist van ser manipulades, transformades, malenteses i es van utilitzar en benefici d'interessos egoistes. A l'imperi romà, a partir de Constantí i d'altres líders terrenals posteriors-, els interessava homogeneïtzar els seus territoris i poc a poc, els «pares de l'església» van començar a col·laborar en aquests interessos polítics a canvi de privilegis. Segles després, ja no

queda res de l'esperit inicial que va transmetre aquell mestre espiritual jueu anomenat Jesucrist.

Personalment penso que estan més properes a l'esperit de Crist les bruixes que els "enviats oficials" com Varela i d'altres funcionaris a sou. Les bruixes tenen, per tant, una feixuga tasca a realitzar, ja que estan aquí per sanar-se i per sanar als humans de tota "l'escombraria intel·lectual, emocional i sexual" que les generacions d'homes materialistes i patriarcals han anat transmetent, generació rere generació.

AD.: M'agradaria saber on puc aprendre les *arts de la bruixeria*.

NM.: *Uf!* No et puc ajudar massa... El millor és que cerquis informació a internet! (O t'acostis a Mèxic, *he he*).

AD.: Millor internet.

NM.: Fes el següent: Entra en qualsevol cercador i introdueixes la paraula màgica "*abracadabra*" o si ho prefereixes la paraula "bruixota" o "Wicca" o en anglès "Witch" o "Druid". Veuràs com descobreixes coses interessants.

AD.: Provaré.

VISITA A L'ENDEVÍ

Nilson Mandala i Alfred Dusay fonen les seves ànimes i es converteixen, per uns instants, en un sol ésser. Durant l'experiència, l'Alfred pren consciència de la il·lusòria dualitat dels oposats. "Abracadabrasopadecabra": El diable és solament una de les cares de Déu!

Altnaharra, Escòcia 15 de novembre de 2001.

AD.: (Assenyalant amb el dit) Mira com bufa el vent, Nilson!

Nilson s'apropa a la finestra. Un fort vendaval sacseja l'arbreda del jardí. Milers de fulles s'arremolinen i volen com si fossin l'aigua d'un rierol. Les branques caigudes obstaculitzen el camí. Enormes goterons de pluja freda esquitxen el vidre que protegeix el nas de Nilson de l'exterior.

AD.: Aquest vent no és habitual a la zona. És sobrenatural.

NM.: Alguna cosa està succeint, sens dubte. Per què no anem a visitar a l'endeví Walter? Potser ell pugui dir-nos alguna cosa sobre aquest vendaval.

AD.: Fa molt fred a Reay Forest!

Reay Forest, 6 de novembre de 2001

Els nostres amics enfilen un estret camí, cap a l'interior de Reay Forest, on es troba la cova de Walter. Caminen durant diverses hores amb pas

lleuger.

NM.: *Oh!* Aquí veig la cova de l'endeví.

Nilson s'aproxima a l'entrada de la cova i crida a Walter. Aquest els rep amb un somriure.

Walter: Hola amics. Què us porta per aquí?

NM.: Hola Walter. Veníem a consultar-te pel vendaval d'ahir.

Walter: Fantàstic, oi?

AD.: Què anuncia el vent, Walter?

Walter: (Girant el cap envers les branques d'un gran roure caigut) Canvis.

Walter els convida a seure en un tronc gruixut, a prop del foc.

AD.: Quin tipus de canvis?

Walter: Aquestes terres es van unir a Anglaterra el 1707 i des de llavors han viscut una pau forçada per les armes (angleses). Aquest fet ha creat una pauta energètica que s'està transformant. Els centres de poder humà canvien i els antics territoris també sofreixen les conseqüències. El vent avivarà les cendres de l'orgull escocès i pel que sembla, els habitants dels Highlands, intentaran unir-se a altres pobles europeus, per aconseguir el seu alliberament de la metròpolis. Anglaterra probablement deixarà de ser el que era!

AD.: Tu creus que això és possible en ple segle XXI?

Walter: Fins i tot el més inversemblant pot succeir!

NM.: Has vist alguna cosa més?

Walter: Darrerament he tingut molts somnis.

AD.: (Interrompent amb excitació) Hi ha alguna manera de tenir somnis reveladors?

Walter: El millor és viure en el bosc, allunyat de les distraccions humanes. No obstant això pots conrear el coneixement psíquic de

diverses maneres.

AD.: Diguem una!

Walter: (Improvisant per sortir del pas) Construeix un "mirall màgic". Això anirà creant la matriu necessària.

AD.: Un mirall màgic?

Walter: Sí.

AD.: Per què un mirall?

Walter: Un mirall de metall polit o d'obsidiana adormirà la teva ment pensant, quan el miris fixament. Llavors els teus poders psíquics despertaran de la seva llarga letargia. Has de col·locar-lo en una habitació fosca i orientar-lo cap a una imatge buida.

AD.: I com el construeixo?

Walter: Recull petxines a la platja, cerca un mirall i aconsegueix una taula de fusta on encolar-lo al costat de les petxines. Emplena els espais buits amb sorra blanca de riu i ungles de gat siamès recentment tallades. Després, si ho desitges, afegeix cues de sargantana de les Pitiüses per decorar les vores. També has de cercar una espelma aromàtica color porpra que utilitzaràs en el ritual de benedicció del mirall. Quan el beneeixis, una vegada l'hagis construït -durant el primer dia d'un any senar a la sortida del sol-, encens l'espelma i aixecant el mirall amb les dues mans, recites les següents paraules amb veu suau i ferma:

*"Brilla mirall,
empaita el gall,
en el bosc i la vall;
i fes-li un xandall
al Sr. Maragall"*

Enfoca el mirall cap al cel o el sostre i deixa que l'espelma cremi durant 18 minuts. Després cobreix-lo amb una tela blava. Sempre que'l tornis a utilitzar, apaga la llum, si estàs a l'interior. Asseu-te còmodament i col·loca'l en direcció al sostre. Mira fixament la imatge buida reflectida en ell i respira profundament. Fes això durant 18 dies consecutius, a la mateixa hora i durant 18 minuts cada vegada. Llavors els teus poders psíquics despertaran.

AD.: (Alfred tanca els ulls i repeteix) "Brilla mirall, empaita el gall, en el bosc i la vall, i fes-li un xandall, al Sr. Maragall".

Walter: Això és!

NM.: (Murmurant) Com els prenen el pèl, Déu meu!

A TBILISSI

Nilson Mandala i Alfred Dusay reprenen la seva conversa en el vell i conegut Bordell de Tbilissi a la capital de Geòrgia. Després d'un breu repàs de les seves recents aventures per Irlanda i Escòcia, els nostres amics tornen a l'origen i decideixen seguir aprofundint en les arrels del mal (per extirpar-ho, per descomptat!).

Tbilissi 3 de març de 2002

NM.: Bé, Alfred, tornem-hi.

AD.: Molt bé.

NM.: Haig de confessar que el teu cas és gairebé impossible. Ho sabies?

Nilson es refereix al complicat software mental d'Alfred.

AD.: Jo també et confesso que ets l'únic mestre que no m'ha expulsat de la seva escola!

NM.: És que ni sóc mestre ni tinc escola. No em diràs pas que t'han fet fora els de l'escola del *Dhamma*?

AD.: (en veu baixa) Sí.

NM.: Que vas fer estruç despeninat? Vas intentar violar a una monja en

total estat d'embriaguesa (com a la Gendronière)?

La Gendronière és un centre de meditació Zen que es troba a prop de Blois (al centre de França).

AD.: Tu ja coneixes el treball que es realitza en silenci durant els retirs o cursos de 10 dies, oi? Doncs em vaig submergir molt profundament en la meva pròpia bogeria. Vaig sobrepassar els meus límits i el mestre de meditació del curs, va acabar donant-me "festa" al vuitè dia al matí. Simplement va comentar: «Vés a casa a descansar». Jo portava tres nits sense dormir i els havia suplicat als monjos un llit solitari on descansar, ja que el meu veí de llitera -segons la meva "versió subjectiva"-, no em deixava dormir. Al final, el descans me'l va concedir el mateix mestre quan va recomanar que "marxés". Així que vaig haver d'avançar la meva tornada a casa amb una forta sensació de fracàs.

NM.: Un "dejà vu"?

AD.: Més o menys. Sens dubte, aquell "col·lega" cruel no tenia el cor massa net. Jo diria que era un maltractador de tipus sàdic que va descobrir la manera de torturar-me. Sempre em trobo amb gent així en els cursos en què participo. Els atrec. Em veuen com una "presa" i són una constant en el meu treball personal i en la meva vida. La meva germana i el meu cunyat són caràcters d'aquest tipus. Autèntics assetjadors psicològics que es fan rics quan abandones el teu lloc! Lladres que manipulen amb la por.

NM.: A poc a poc aprendràs a tolerar aquesta cruel necessitat possessiva.

AD.: Ho veig difícil.

NM.: Clar que sí! No ets cruel amb el teu gat, algunes vegades?

AD.: No és el mateix. No és crueltat. És còlera... Reconec que algunes vegades li retorçaria el coll al meu gat, però solament m'ocorre quan es posa a "tocar els nassos". Per exemple quan tira una planta al terra just en acabar de fregar o quan pixa a l'aigüera davant dels meus ulls, sense immutar-se, etc. Té molts recursos per fer-me rabiar. Els utilitza quan ho considera oportú. No obstant això, el meu amor al gat és incondicional.

NM.: Estàs segur?

AD.: Sí. Crec que sí.

NM.: I com intentava aquell noi sàdic del retir "tocar-te els nassos"?

AD.: Doncs, per exemple, durant l'esmorzar creuava el seu braç a uns centímetres de la meua cara per abastar la melmelada. O a la nit quan jo anava a agafar el son, començava a moure's intencionadament, per despertar-me.

NM.: No estaràs fabulant?

AD.: Això mateix va insinuar el mestre.

NM.: Potser t'espantes per no res. Pel que veig, aquest noi, l'única cosa que desitjava era "jugar" una estoneta amb tu.

AD.: Un joc molt sinistre, no creus? Un joc que ha matat i mutilat a milers d'assetjats i assetjades psicològiques. El joc "d'amedrentar".

NM.: El joc d'un "ego 2" (l'orgull) amb algú a qui vol posseir i manipular. Si aprens a veure-ho com una prova d'amor malentès i mal manifestat acabaràs acceptant i, fins i tot, agraint la crueltat dels maltractadors sàdics. Òbviament, no cal deixar-se atrapar per "l'ego 2", ja que això et convertiria en el seu esclau, simplement cal fer-li creure que ets seu i més endavant, "passar totalment d'ell" (o com et va recomanar en Claudio, no dirigir-los-hi la paraula. Tal cosa els fa suavitzar el joc maltractador en què freqüentment s'instal·len).

AD.: Això és molt fàcil de dir però difícil de dur a terme quan et trobes en una situació com la que es dona en un retir de 10 dies. L'única cosa que pot salvar-te és la concentració escrupolosa en la respiració i no ser arrossegat per la ment destructiva. No reaccionar a les provocacions. Mantenir la ecuanimitat.

NM.: Ja. I dius que el mestre et va obligar a abandonar?

AD.: Sí. En realitat, solament quedaven dos dies de retir, dies en els quals la disciplina es relaxa progressivament.

NM.: Possiblement et van fer fora "perquè tornessis". Com en altres

escoles per les quals has passat.

AD.: Potser... Però no tornaré!

NM.: *Er...* Doncs que segueixin sense tu! De fet, el teu viatge no ha fet més que començar.

AD.: El "mestre" que va dirigir el retir (i també Silvia Menkantó Tubolo), em van aconsellar que fes ioga.

NM.: I que faràs?

AD.: Ioga.

NM.: Això sona bé. "Per aprendre del mestre cal saber fer el que suggereix". I a on i amb qui penses practicar ioga?

AD.: Vull anar a Goa, India, on hi ha uns quants centres on fer la formació de *professor de ioga*.

NM.: Goa?

AD.: Sí. Per cert: Com pot identificar un neòfit com jo a un veritable mestre?

NM.: Segons el meu punt de vista subjectiu, en aquest assumpte del mestratge hi ha nou nivells. Osigui que hi ha nou tipus de mestres que difereixen entre si en evolució personal, abast espiritual i forma material.

AD.: (Interessadíssim) Podries descriure cada tipus de mestre?

NM: (fent-se passar per erudit) Si clar... El més habitual i més incomprens, però inferior en evolució espiritual, és "el teu propi veí". Qualsevol persona que amb la seva manera de ser malalta e inconscient, aconsegueix treure't de polleguera. Aquest seria el primer tipus de mestre. Un mestre involuntari que no té ni la més remota idea de la seva pròpia divinitat i que, en definitiva, no és més que un ruc que actua sense assabentar-se del que fa. Tu series un mestre d'aquest tipus Alfred. Un mestre de primer nivell *he he*.

AD.: Ah ja (gràcies amic!).

NM.: Bé. El mestre de segon nivell, en general, sol ser el teu propi gat, el

canari que tens a la sala, els ocellets que es creuen en el teu camí o el gos que t'apropa les sabatilles. Cal estar bastant preparat per incorporar el seu ensenyament, ja que el més habitual és que creguis que és un ésser inferior i perdís l'oportunitat d'aprendre res. Aquest tipus de mestre sol ser telepàtic i sap perfectament que fer perquè vibris d'una manera o un altre ja que, en realitat, et coneix millor que tu mateix. Els animals són uns guies impecables, molt més útils que la majoria de guies humans. Després estan els "instructors" de tercer nivell. No m'atreveixo a anomenar-los mestres, encara que, en certa manera ho siguin. En realitat, són aprenents de la tècnica que t'ensenyen. Ells estan aprenent de tu, el mateix que tu d'ells. El seu grau de claredat mental és solament lleugerament superior al teu, a causa dels beneficis de la tècnica que intenten ensenyar amb més o menys èxit. Com hauràs imaginat em refereixo a tots aquells que t'ensenyen una tècnica en concret com el hatha ioga, taixi, shiatsu, massatge sensitiu, reiki, treball amb figures parentals, dansa del ventre, etc.

AD.: N'he conegut alguns.

NM.: Doncs a veure si els imites una mica més!

AD.: Ep, calma! Encara estic aprenent d'un mestre de segon nivell.

NM.: Amb una mica de sort aprendre d'un animal et portarà, directament a aprendre d'un mestre de quart nivell. Els mestres animals actuen com un comodí; et condueixen a una velocitat extra-dimensional i fan que passis per damunt alguna de les etapes del viatge.

AD.: *hi hi hi*, Guai!

NM.: Clar que també és un tipus de mestre que se'ls assigna als "casos impossibles" o a "els repetidors" o fins i sobretot als autistes.

AD.: (Amb cara burleta) I aquest seria el meu cas, no?

NM.: *he he he*, sí.

AD.: Em recordes el menyspreu del meu pare! I com són els mestres de quart nivell?

NM.: Bé, espero ser una mica més amorós que el teu pare i no provocar

el teu desterrament o el teu suicidi... El quart nivell engloba a tots els xamans, remeiers i grans terapeutes, que han adquirit un alt grau de mestratge en l'art de guarir i conrear ànimes. Encara no són mestres espirituals, ja que encara no han aconseguit la il·luminació permanent (simplement l'han albirat) i habitualment son aprenentes de veritables mestres il·luminats. D'aquests últims ja parlarem en la nostra propera trobada. Pel que fa a la resta no estic autoritzat a dir res.

AD.: Per què?

NM.: Perquè no en se res.

AD.: Ets més honest que el meu pare.

NM.: *he he he* (no m'adulis o em tornaré un vanitós)

AD.: Com el meu pare?

NM.: Estàs obsessionat, Alfred!

PSICO-PLÍTICA

Nilson i Alfred es troben de nou en La Magnolia, a Canet de Mar, i reprenen el seu interminable diàleg.

La Magnolia, 3 de Maig de 2002

NM.: Alfred, m'agradaria aprofundir en el teu pensament *psico-polític*.

AD.: "Psico-polític"? No coneixia aquest terme.

NM.: És un terme que acabo d'inventar, però que tindrà molta transcendència en el futur. Som-hi?

AD.: Que n'ets d'arrogant, Nilson! (però no importa). Endavant!

NM.: Tu has nascut a Catalunya, no és així?

AD.: Bé, no exactament. He nascut a Andorra, que forma part dels anomenats països catalans. La meva educació és mig francesa, mig catalano-andorrana.

NM.: Bé. Com a integrant de la comunitat de catalano-parlants i habitant d'aquesta zona geogràfica, Que opines de la situació d'aquesta comunitat en l'actualitat?

AD.: Els catalans tenen més de 1000 anys d'història com a unitat cultural («La cultura» és com el programari compartit per diversos usuaris). En 1714 els habitants d'aquesta zona, que comparteixen un mateix programari cultural (llengua, costums, gustos, aficions, religió, etc.), van ser subjugats per les tropes de Felipe V el Borbó. Des de llavors pesa, - sobre els que s'identifiquen amb aquest programari-, un núvol negre ple d'ira continguda que esclata com un volcà cada 100 anys (aprox.). Actualment, la ira dels catalans va en augment a causa del maltractament

avariciós del poder central (i el volcà comença a fumejar!). El problema dels catalans és que les comunitats francesa i espanyola- que es van repartir aquests territoris fa tres segles-, disposen d'exèrcit i els catalans no. Per tant, malgrat ser maltractats, difícilment podran impedir el maltractament, maldissimulat, institucional, econòmic i cultural.

NM.: Ospes! I quina solució o sortida té aquest fet?

AD.: No hi ha solució immediata. L'única tasca amb esperança és la de desenvolupar la "consciència personal" i la virtut de l'equanimitat.

NM.: Consciència personal i equanimitat?

AD.: Si. Cada home, un a un, ha d'aprofundir en si mateix i reconèixer el seu *instint agressiu animal*. Freud l'anomenava "instint de mort". És un instint voraç que no es conforma amb el que hi ha i que vol més i més. Buda també en parla a *les quatre nobles veritats* (l'anomena desig o anhel). És un instint destructiu perquè no respecta el dret dels "altres". Cada home individual ha d'aprendre a dominar aquesta força interior i no usar-la per matar, manipular o dominar els seus congèneres. Els centres psicoterapèutics humanistes que van sorgir durant el moviment hippy o el mateix budisme i el ioga, són les claus d'aquesta alquímia necessària per a la pau. Solament la transformació de l'home, portarà la pau al planeta i la fi de l'explotació voraç de la natura. Però aquesta solució requereix que cadascun dels homes i dones sigui transformat ja que, mentre quedi un sol ésser famolenc de sang i de poder, seguirà la guerra i l'opressió.

NM.: És una missió impossible!

AD.: És la missió sagrada dels guerrers de l'esperit, dels bhodisatves, dels ioguis, dels xamans, dels sufis, dels druides, les remeieres, etc. És l'única missió possible, que donarà els seus fruits quan l'actual era de *kali* acabi i la humanitat torni a ressorgir del caos.

NM.: Llavors tots aquests *guerrers espirituals* estan lluitant per coses que possiblement mai vegin realitzades.

AD.: Ho realitzen en si mateixos i per tant superen el caos interior. Això els aporta pau. Una calma mental que poden compartir amb els altres

humans. Així que la seva labor és altruista. Treballen perquè els altres també trobin la pau. No importa molt si s'aconsegueix l'objectiu final o no.

NM.: I que passarà a Catalunya?

AD.: No ho sé, però estic segur que algun dia serà una terra d'acollida feliç, on no caldrà defensar res, ja que no hi haurà cap agressor cobejós i intolerant. Fins que aquest dia arribi, els líders terrenals catalans, han de replegar-se sobre si mateixos com fan els caps de les tribus índies i alliberar-se pacientment, sense ser arrossegats per les ètnies dominants. Tot canvia i les circumstàncies actuals també canviaran. És qüestió de paciència, autocontrol, equanimitat i no donar-li massa importància a les agressions. La tempesta passarà (no cal fer res). De fet, mobilitzar-se farà que la tempesta duri més.

NM.: Efectivament, el que dius sona a budisme. Molt bé!!!

AD.: *Errr...* Merçi. Li dec tot a la meua gossa (que està tant o més il·luminada que qualsevol Buda encarnat).

DESIG I AVERSIÓ

Nilson i Alfred es troben en una cabana de fusta, en ple cor andí, envoltats de neus perpètues i abruptes becs de més de 6.000 metres. Un còndor sobrevola la zona majestuosament i llança xiscles que reboten en les acinglades vessants circumdants.

Andes centrals, 3 d'agost de 2002

AD.: Posa més llenya, Nilson... Ens gelarem!

NM.: Caldrà començar a desmuntar el sostre (de fusta), perquè s'està acabant... Estic pensant a tornar al poble, demà al matí. Allí podrem recompondre'ns una mica.

AD.: Si no neva, clar!

NM.: Marxem, encara que nevi... Ja no aguanto més, aquí!

AD.: No serà perillós?

NM.: És més perillós quedar-nos aquí sense llenya.

AD.: Potser sí.

Andes centrals, 4 d'agost de 2002

Quan els primers rajos de sol despunten rere dels escarpats cims propers, Nilson i Alfred es disposen a deixar el refugi.

NM.: Hem tingut sort. No sembla que hagi de nevar avui.

AD.: En realitat fa un dia meravellós per viatjar.

NM.: Anem, doncs!

Surten muntanya avall i arriben al poble, després d'haver caminat durant diverses hores pel tortuós camí d'Antchiquimalen. S'instal·len en l'única posada del poblat.

AD.: Una pregunta Nilson, Perquè titules a aquest capítol “Desig i

aversió”?

NM.: Tu que opines?

AD.: (gratant-se la barbeta) Ummm... No se que té a veure el desig i l'aversió amb el fet d'haver passat uns dies en el refugi de la muntanya.

NM.: El silenci i la solitud són importants per contactar amb el desig i l'aversió. La civilització, tret que hagi estat ensinistrat conscientment, t'arrossega sense remei. El desig et porta, el ressentiment t'embarga. Finalment, aquests estats es converteixen en habituals i passen a ser inconscients. Llavors, el desig i l'aversió et controlen sense que t'adonis.

Com més complex i gran és l'entorn humà on un es troba, a més estímuls d'aquest tipus s'exposa. És per això que les ciutats, són un indret on abunden les malalties psíquiques, psico-somàtiques i somàtiques. Els grans nuclis urbans són zones de gran contaminació psíquica i ambiental... “Desitges a aquella joveneta del pírcing en el llavi que es passeja amb una minifaldilla de cuir ajustada i contorneja els seus malucs sinuosament, lluint un escot que amb prou feines pot contenir un parell de generosos pits. O a aquell jove executiu, assertiu i engominat que fa culturisme i es passeja en un Ferrari pel centre financer de la ciutat. O potser et mosqueja aquell taxista malhumorat que t'insulta com si fos un gos cridaner, solament per què has girat a l'esquerra sense senyalitzar. O aquella veïna envejosa que es dedica a difondre rumors, sobre tu entre la gent del barri, per aconseguir que tots creguin que ets una “meuca perversa”. O aquell polític ressentit i prepotent que s'especialitza a perseguir a gent innocent solament per què vol que el votin. O el pare que sent aversió cap a un dels seus fills i el deshereta per tal d'ensorrar-lo i demostrar-li al món que ell és millor.

El món mundà és un pou de desig i aversió. No obstant això, aquests sentiments no estan fora d'un mateix. A l'exterior només hi ha estímuls que els desperten dins d'un mateix. El desig i l'aversió formen part de cadascun de nosaltres. Ningú s'escapa... Ni el més just dels jutges! Tots sentim ressentiment o atracció i l'única manera de transmutar aquests sentiments en amor i compassió és posar consciència en el que un sent i fa (actuant, a més, amb perfecta equanimitat. O sigui, sense reaccionar). L'equanimitat ve a ser el que Jesucrist va descriure com “posar l'altra

galta”; És evitar caure en la resposta a l'agressió, deixar-se portar pel ressentiment o evitar caure en la realització del desig. Sens dubte, allunyar-se dels nuclis urbans és útil per sortir-se d'aquest corrent que'l supera a un. Apartar-se de l'entorn malalt és indispensable en aquests casos. És per això que els monestirs, els centres de teràpia o repòs, les cel·les de retir, etc., solen estar aïllades, a la muntanya, en el desert, en el bosc... Per aquesta raó hem pujat al refugi!

El pas per la solitud i el retir és un pas indispensable per a l'alliberament. Jesucrist, Buda, Mahoma i tots els altres grans guies il·luminats, han passat els seus “40 dies en el desert” o “set anys d'ascetisme” abans d'il·luminar-se i compartir les seves experiències amb els altres éssers humans.

Per constatar que el desig i l'aversion estan en un mateix, cal abandonar temporalment la voràgine humana per tal de tornar-hi més endavant, un xic més savis i sans.

VÍCTIMA DELS DEPRADADORS

Nilson Mandala entrevista a Alfred en un poblet de muntanya de l'Alta Ribagorça aragonesa.

Alta Ribagorça, 2 d'octubre de 2013

AD.: Saps que diran de mi en el futur?

NM.: Ni idea.

AD.: "A aquest se'l van carregar".

NM.: Vaja! I qui són els que gosarien carregar-se a un esperit creatiu tan bondadós i còmic com tú?

AD.: El patriarcat familiar.

NM.: Prefereixes no donar noms, oi? I perquè?

AD.: Haig de protegir el meu cos de la rivalitat, la gelosia, l'afany de poder que alguns familiars inconscients pateixen.

NM.: Potser exageres, no?

AD.: Quan hi ha diners pel mig, hi ha bufes, ja ho saps Nilson. La gent es mata per les herències.

NM.: Sí, ja ho sé. Gairebé el 95% dels delictes tenen a veure amb els diners i amb el sexe. I com t'han agredit?

AD.: Maltracte en forma de càstigs econòmics, deslleialtat, insults, menasses, obstaculització, segregació, persecució i paràlització (En resum: Humiliar-me, ficar-me por al cos i mantenir-me apartat).

NM.: I ta mare no ho veia?

AD.: Suposo.

NM.: I no ho va impedir?

AD.: No. Es va limitar a pagar-me una assegurança mèdica.

MN.: I per què creus que no ho va impedir, donat que una mare és conscient de l'animadversió envers algun dels seus fills?

AD.: És una esclava que té "por".

NM.: "Por" de què?

AD.: No estic segur. Segurament del fracàs que representa un matrimoni fallit.

NM.: Jo diria que té "por" que li facin el que t'han fet a tu! Que la fotin fora de casa!

AD.: Sí. És una víctima de maltracte psicològic.

NM.: Doncs, ho lamento per ta mare.

AD.: Bé. Suposo que a ella li agraden els psicòpates. Hi ha diversos psicòpates a la família del meu pare.

NM.: Una família tòxica?

AD.: Tòxica i cobdiciosa.

NM.: *Money, money, money.*

AD.: Efectivament. Hi ha uns quants individus capaços de matar per diners. Una de les meves germanes ho ha manifestat sovint i tothom li riu la gràcia.

NM.: Perillosa.

AD.: Sí. Per això no m'hi acosto. Si cometés l'error de tornar a l'entorn familiar, se'm tiraria al coll directament, per tal de quedar-s'ho tot. Ho ha fet des de petita (tirar-se'm al coll i robar el que abandono).

NM.: I al teu pare li sembla bé aquest comportament?

AD.: Diu que és molt "bona nena".

NM.: Ospes! És increïble el que provoca la gelosia.

AD.: Gelosia, territorialitat, afany de poder, cobdícia... Passions humanes que controlen la conducta de la gent inconscient.

NM.: En aquest cas fer una psicoanàlisi no és pas mala idea!

AD.: Malauradament, en general, els rics només van al psicoanalista quan es divorcien o quan els enganxa hisenda i perden molts diners.

NM.: O quan se surten d'una carretera suïssa conduint sota els efectes de l'alcohol i s'espanten.

AD.: O quan s'adonen que pateixen una addicció sexual i són descoberts pel cònjuge.

NM.: Efectivament. Si un no cau, no cerca ajuda.

DEMANAR REFUGI NO ÉS DEL TOT VOLUNTARI

Alfred ha fugit a Goa, Índia, perseguit pels seus fantasmes interiors i es dedica a practicar ioga i meditació per tal de calmar la seva ment després d'haver patit molts anys de persecució psicològica familiar, veïnal i sexual als territoris de l'antiga corona d'Aragó.

Palolem, Goa, Índia, 11 de maig de 2015

NM.: Hola Alfred com va la pràctica del ioga?

AD.: *Narinan.*

NM.: No et persegueixen aquí a Goa?

AD.: Aquí no. La persecució la patia a Occitània.

NM.: Com t'ho has fet per canviar la dinàmica?

AD.: M'he vist forçat a "prendre refugi" i viure enretirat. Qui no és vist no és perseguit pels depredadors famolencs.

NM.: I aquí no n'hi ha de depredadors famolencs?

AD.: Sí. Com a tot arreu.

NM.: I?

AD.: "Prendre refugi" en el *Dharma* és una protecció mental, ja que és la ment la que perd l'equilibri quan un és assetjat. Bàsicament, el que aconseguixen els assetjadors- siguin del tipus que siguin-, és intimidar-te per tal d'empresonar-te i explotar-te o -si no ho aconseguixen-,

l'objectiu és fer-te fugir, per tal de robar-te allò que abandones.

NM.: Vivim en un món de depredadors cada cop més agressius. Com et protegeix el *Dharma* d'aquesta realitat?

AD.: Com dic, el *Dharma* actua en l'àmbit mental, però afecta les emocions i l'acció. El *Dharma* ajuda, al qui l'adoptat, a ésser "equànime". Quan un és agredit en el món mundà, perd l'equilibri. La meditació, la respiració conscient, la repetició de mantres, pensar en el teu mestre, etc. fa que recuperis el centrament. L'agressió et descentra i la pràctica meditativa o espiritual et retorna el centrament. Més o menys queda explicat així la conseqüència de "prendre refugi".

NM.: Em costa de creure que algú tan lliure com tu hagi pres refugi!

AD.: Per nassos, Nilson. A casa m'assetjaven psicològicament i en fugir i viure sol en aquest món tan depredador, m'he vist obligat a seguir una disciplina espiritual de consciència, per tal de sobreviure a l'assetjament ferotge que he patit.

NM.: Per una qüestió de supervivència?

AD.: Sí. Jo he estat durant anys a un pas del suïcidi donades les agressions familiars i veïnals que he patit. Si encara sóc viu és per què Déu vol i perquè he pres refugi. Si no hagués pres refugi jo ja no seria en aquest món tan voraç (bàsicament, perquè tinc poques defenses i mai he estat agressiu). Els depredadors abusen dels mansos. Jo sempre he estat manso i per aquest motiu vaig caure del ramat familiar.

NM.: Entesos, Alfred. Ara, si et sembla bé et proposaré un joc imaginari. Ok?

AD.: Sí, fes. Estic intrigat.

NM.: Tanca els ulls, relaxa't, respira profundament i imagina que ets un cabdill polític que participa en les eleccions generals. Em segueixes?

AD.: Ho intento.

NM.: Aviat comença la campanya i has de presentar projectes i millores per tal que et votin els electors del teu país. Quines idees proposaries?

AD.: Mai m'han agradat els polítics. El meu *Estat ideal* és l'Estat inexistent.

NM.: És un joc, Alfred! Deixa't anar i proposa idees per a millorar la vida dels ciutadans del teu país.

AD.: D'acord.

NM.: Vinga.

AD.: Bé, ja que no hi ha més remei que tenir un Estat (de moment), jo proposaria projectes destinats a què els ciutadans fossin feliços. Per exemple, proposaria una "Prostitució pública gratuïta".

NM.: Endavant!

AD.: El projecte es diria: "*Lupanars públics d'Occitània*" on hi hauria funcionaris gigolós i funcionaries prostitutes; De manera que tant homes com dones, heterosexuals o homosexuals, podrien gaudir d'un servei sexual gratuït, net, segur i regulat per l'Estat. Així, buidaríem les presons de proxenetes, màfies de la prostitució, violadors i evitariem, en gran part, la violència de gènere, ja que els *maxistes* podrien fornicar sense violència i de manera gratuïta i controlada per l'Estat, per tant, serien menys possessius amb les seves dones. A més les dones també podrien fer el mateix i no haver-se de casar amb homes *maxistes*. Els funcionaris, òbviament, cobrarien de l'Estat i disposarien de preservatius, dutxes i una higiene estricta que ara mateix és inexistent.

NM.: Osti, fins i tot jo et votaria, Alfred. M'has convençut! Bé deixem-ho aquí o acabaràs montant un partit polític.

AD.: Sí, el "*Bon Rotlle Party*"... I com et pots imaginar, el *BRP* també proposaria instituir locals públics regulats, on els ciutadans disposessin d'un espai lúdic i segur on consumir diverses substàncies com la marihuana, el cànnabis, les fulles de coca, l'ayahuasca, etc. Tot seria de primera qualitat i hi hauria funcionaris experts en facilitar i controlar l'experiència psicodèlica dels ciutadans consumidors.

NM.: Aquesta idea també ajudaria a buidar les presons!

AD.: Efectivament. Les màfies de la droga desapareixerien i l'Estat

Occità, estalviaria molts diners en presons, hospitals, policia i justícia, alhora que faria feliç als ciutadans.

NM.: Que fort! No entenc com no se li ha acudit a ningú cap d'aquestes creatives idees.

AD.: A causa dels moralistes religiosos que van a missa i inverteixen a Suïssa?

NM.: Probablement.

*I aquí acaba, amics,
el llibre segon d'aquesta obra picaresca,
que per manca de temps i recursos,
no ha pogut ser pitjor...
O millor!*

*(depèn de si vas de meuca,
de tros d'ase
o de bufó).*

FI

Safecreative.org

Code: 1505104056964 Data 10-may-2015 18:06

UTC Llicència: Tots els drets reservats